EVROPSKÁ SPACE OPERA

CHLAD CHIMÉRY

JAN HLÁVKA, JANA VYBÍRALOVÁ

CYKLUS ALGOR
KNIHA ČTVRTÁ

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

CHLAD CHIMÉRY

Copyright © 2020 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová
Cover © 2020 by Lukáš Tuma
For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-490-1
ISBN PDF: 978-80-7456-491-8
ISBN ePub: 978-80-7456-492-5
ISBN Mobi: 978-80-7456-493-2

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Chlad Chiméry

cyklus „Algor“
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy
Karolina Francová: Konstantynův efekt
Petr Heteša: Co to žere a kde to spí
Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor
1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
*5. Ledopád **

Julie Nováková: Blíženci
1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra
Robert Pilch (ed.): Capricorn 70
Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace
1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
*5. Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya
1. Válečníci
2. Hvězdný oceán
*3. Ušlechtilé příměří **

Richard Šusta: Válka memů
1. Šedá zóna
*2. Třináct dnů guerilly **
*3. Krusta temné hvězdy **

** připravujeme*

http://janhlavka.cz
http://www.brokilon.cz
https://www.facebook.com/brokilon

Prolog

Newell

„Tady Forester. Obejdu to ještě jednou a přijdu za váma."

„Jasně, snaživko. Počkáme na tebe s kafem."

Z komunikátoru se ozval smích, pak se spojení přerušilo a Chad Forester otráveně zívl. Byly sotva dvě ráno a on už by nejradši padl do postele a spal. Možná na něj něco lezlo.

Otočil se a zamířil podél vysokého plotu k hale napravo. Pod podrážkami mu hlasitě křupal hrubý štěrk.

Newellská noční obloha byla jako vymetená. Měsíc Fred zářil za Chadovým levým ramenem a jeho dlouhý stín díky tomu dosáhl až k otevřeným vratům haly. Ta se nezavírala, vysoký plot s ostnatým drátem a strážní byli považováni za dostatečnou ochranu, ostatně nic zevnitř se jen tak na zádech odnést nedalo.

Chad vkročil do haly, jeho kroky se tu rozléhaly hlasitěji. Měsíční světlo stačilo, aby rozeznal obrysy prvních několika strojů v řadě: tři kolová, jedno antigravitační vozidlo a malý člun. Na všech se leskly žlutooranžové pásky s maršálskými hvězdami a nápisem *PŘEDBĚŽNĚ ZABAVENO*.

V tomto hangáru se až do skončení vyšetřování skladovaly stroje zajištěné newellskou policií při raziích nebo vyšetřování zločinů. Občas se některý majiteli zase vrátil, většina jich ale byla nakonec prodána ve veřejné dražbě. Pro úřad maršálů to byl vítaný zdroj příjmů a také Chad plánoval, že při dalších aukcích využije toho, že si všechno může předem obhlédnout. Zrovna tenhle pásák vypadal docela nově a…

Zaskřípění štěrku. Kmitnutí stínu v měsíčním světle.

Forester hrábl k opasku a vytrhl zbraň. Energetik měl pod hlavní svítilnu, která se zapnula, když položil prst na spoušť. Kužel světla ozářil prostor, kam mířil, jenže tam nikdo nebyl. Ani náznak pohybu. Ticho. Chad se zatajeným dechem napínal uši, ale neslyšel už vůbec nic.

Pak mu došlo, že to byl planý poplach.

Pokud by sem někdo lezl, musel by napřed překonat plot, okolo kterého před chvilkou prošel, a rozhodně tam nikoho neviděl. Navíc ho nešlo prořízнout, spustil by se poplach v centrále. Vetřelec by musel během možná dvaceti vteřin doběhnout od nejbližšího úkrytu, přelézt plot i ostnatý drát nahoře, seskočit z třímetrové výšky dolů a doběhnout k hale, to všechno úplně tiše. Výkon leda pro borce z holovize. Nejspíš to byl jen pouštní ušivec nebo mládě pískala. Občas se zatoulali k městu a byli dost malí, aby prolezli skrz oka plotu, nestalo by se to poprvé.

Forester se ušklíbl. Vážně musel být nastydlý, když takhle blázní. Nejvyšší čas dát si to kafe.

Zhasl baterku, zastrčil zbraň do pouzdra a vyšel z haly. Zvuk jeho kroků slábl, až utichl docela.

Teprve potom se Selinger převalil zpod nejbližšího vozidla, kde ležel přitisknutý k zemi, a vyskočil na nohy. Neuspokojivé, napadlo ho. Toho člověka málem přehlédl, ale teď už na tom nezáleželo.

Došel k největší lodi zaparkované až na konci hangáru. Vchod blokovala policejní páska, kterou prostě strhl – neměla alarm, byl to jen nalepený kus plastu. Vchod se po dotyku jeho dlaně na zámku odsunul a Selinger vešel dovnitř. Bez obav rozsvítil světlo, okna byla směrem ven ztmavená, a cestou do pilotní kabiny kontroloval stav.

Jak se dalo čekat, veškeré vybavení ponechané volně bylo pryč. Zmizely dokonce i hasicí přístroje, maršálové museli loď prolézt doslova po centimetrech. Selinger zapnul počítač a na obrazovce okamžitě naskočily zprávy o násilném průniku do systému. Policejní technici se dokázali dostat přes hlavní kódy, ale víc nic. Násilným vstupem se spustila druhá vrstva ochran, vymazala důvěrné soubory, uzamkla řídicí funkce. Bez zvláštního kódu s lodí teď nikdo nepohne, leda by přeštípal dráty, fyzicky celý počítač odstranil a nahradil jiným. Ovšem jen následná kalibrace systémů by zabrala týdny.

Takže vše podle očekávání.

Selinger zadal kód a počkal, až systémy naběhnou. Žádné závady. Maršálové se nepokusili nic opravdu kritického rozebrat ani vytrhnout vortexový krystal z jádra, snad ve víře, že se nakonec přece jen dokážou do počítače prolámat. Funkční skoková loď měla mnohem větší cenu než vykuchaný vrak. Teoreticky byla vlastně připravena ke startu, stačilo nahodit motory.

Ale co dál?

Přes měsíc strávil v různých úkrytech po Liberty, živil se většinou vyhozenými zbytky z odpadků, soustředěný jen na úkryt a přežití. Všechno další odsunul, ale teď se musel rozhodnout. Poslední žijící člen oddílu S-19 na Newellu nehybně seděl v pilotním křesle a uvažoval.

Ve svém úkolu selhal – to byl fakt, jehož nevyhnutelnost už přijal. Sestry Vanbergovy byly kdovíkde pod policejní

ochranou, možná už dokonce s Darrenem Iversonem opustily Newell, a on neměl nejmenší tušení, kde je hledat. Navíc, i kdyby je našel, sotva mohl udělat něco víc než je zlikvidovat, což znamenalo výslovné porušení velitelčina rozkazu. Logický postup tedy byl opustit planetu. Vrátit se, podat hlášení – a být vyřazen.

Jiný následek zpackaného úkolu nepřicházel v úvahu, členové S-19 už byli vyřazeni za mnohem menší nezdary, než k jakému došlo zde. I s momentem překvapení samozřejmě existovala značná šance, že ho sestřelí, než dosáhne orbity, aby provedl skok. Mrtvý ale bude stejně, dříve či později, a smrt přece nebyla podstatná.

Jenže Selinger si musel přiznat, že se mu do umírání nechce. Co si pamatoval, nikdy takový pocit neměl, ale když teď seděl sám v temné kabině, vidina blízkého konce existence začala být podivně nepříjemná. Ten svíravý pocit se vlastně dost podobal tomu provázejícímu selhání. Pokud však zemřít znamenalo selhat, skutečně chtěl selhat *podruhé*?

Navíc tu bylo ještě něco: Věta, kterou si v posledních týdnech opakoval v duchu až příliš často.

Ty se nevrátíš.

Byla náhoda, že mu Natalie Vanbergová řekla právě tohle těsně předtím, než se jejich úkol zhroutil? Pokud to náhoda nebyla, jak to mohla vědět? A jestliže to věděla, co ten *nenávrat* přesně znamenal? Co to všechno znamenalo?

Selinger usoudil, že vedle pokračování života chce nejvíc právě tohle. Odpovědi. Které ovšem nezíská, pokud se vrátí na Menabaran.

Takže jaké byly další možnosti?

Čas na splnění úkolu nebyl velitelkou vymezený. Nevydala žádný přímý rozkaz k návratu po určité době, a i když si byl Selinger skoro jistý, že neměla v úmyslu nechat je tu týdny nebo

měsíce, s trochou snahy to tak šlo klidně vyložit. Nikdy dřív ho nenapadlo v rozkazech kličkovat, ale koneckonců ho nenapadla spousta věcí, které už na Newellu zažil. Darren Iverson se sem vždy po nějaké době vracel. I kdyby se sestry Vanbergovy ukryly jinde, nejspíš bude vědět kde. A až ho dostane do rukou… tentokrát se zeptá důrazněji.

Selinger v duchu přikývl. Uspokojivý plán. Ovšem také musel zůstat naživu a na svobodě. Několikrát v posledních týdnech chyběl jen krok, aby byl dopaden, naštěstí však i tady existovaly možnosti.

Vstal z křesla a došel do zadní části lodi. V jednom místě chodby zatlačil na stěnu a navenek pevný panel odskočil. Prostor pod ním se nacházel přímo v ose jádra pohonu, takže byl dokonale odstíněný, žádný skener neměl šanci úkryt objevit.

Selinger vytáhl jeden ze tří černých kufříků, položil ho na podlahu a otevřel. Nouzové vybavení pro případ prozrazení. Pokud by ztratili možnost odletět a byli nuceni se rozdělit, v kufříku měli vše, co mohli potřebovat: zbraně, newellské doklady, místní peníze. A počítalo se i s dalšími opatřeními.

Selinger vytáhl přístroj připomínající snímač na elektronické zámky a přiložil na něj pravou dlaň. Ozvalo se zasyčení, ucítil slabý zápach spáleniny a signál bolesti. Nehybně čekal, až sada laserů tiskárny spálí na jeho dlani i prstech papilární linie a vytvoří nové otisky prstů. Pak postup zopakoval s levou rukou.

Z malé lékárničky vyndal skalpel, plochu tiskárny použil jako zrcadlo a několika přesnými tahy si rozřízl obličej. Dával pozor, aby nepřeťal žádné nervy, ale současně zanechal rány dost hluboké, aby po nich zůstaly jizvy i poté, co vlastní hojení ještě urychlil malým regenerátorem. Rozhodně to nenahradilo plastickou operaci a odteď musel počítat s tím, že bude naopak nápadnější, ale starý vzhled zakryl účinně. Ze všech lidí na Newellu ho zblízka viděl jen Iversonův partner, Natalie

Vanbergová a ten vylepšený voják v *Černé hvězdě*. První dva tu nebyli a třetímu bude snadné se vyhnout. Spolu s novými otisky prstů, které na Newellu stále používali jako primární identifikátor, taková změna stačila.

V koupelně si ještě svlékl špinavé, páchnoucí oblečení, umyl se a oblékl nové šaty z kufříku. Tím byl hotov. Zbývala poslední věc.

Pokud nechtěl odletět, bylo zbytečné nechávat loď newellské policii. Jejich technici mohli být schopnější, než se zdálo, nebo si mohli najmout specialistu, a ani Selinger nevěděl jistě, jaké informace se hluboko v útrobách počítače nacházejí. Navíc loď patřila velitelce, nebylo přípustné, aby padla do cizích rukou.

Pod kufříky se ve dně schránky nacházel kruhový spínač. Selinger jím otočil a nastavil odpočet na patnáct minut.

Spousta času, aby znovu přelezl plot a vytratil se dřív, než se policejní hangár rozletí v plamenech na haldu trosek. Před úsvitem už tu místo člena Oddílu S-19 Selingera bude Joshua Sievert, další z mnoha menabaranských emigrantů. Peníze mu bez problémů vystačí, než si najde bydlení a práci, v níž nebude přitahovat pozornost.

A pak bude už jen čekat.

Viridian

Za okny projelo vozidlo. Světlo reflektorů ho i přes zatažené závěsy šlehlo do očí, spustilo další vlnu vzpomínek.

Studené bílé světlo. Kov na holém těle. Stolek s chirurgickými nástroji. Poznal je už velmi důvěrně a hrdlo mu sevřela hrůza.

„Co ještě chcete? Řekl jsem vám všechno!“

„Já vím, Michaile. Musíš ale vynahradit ztráty, které jsi způsobil. Jenom málokdy mám možnost otestovat někoho s tvým výcvikem. Můžeš to brát jako vyrovnání rodinných dluhů.“

„Rodinných?“

„Na tom nezáleží. Neboj se. Tohle ještě nebude bolet.“

Dotek injekce na krku. Zasyčení.

Barevné mžitky před očima. Pocit nádherné euforie, orgasmus umocněný stokrát, ráj, o jakém žvaní věřící…

Žaludek se mu obrátil vzhůru nohama. Tak tak stačil odhodit blok na klíně a přitáhnout si znovu kbelík, který si prozíravě postavil ke křeslu. Zvracel, i když dávno neměl co, pak jenom popadal dech, před očima mžitky.

Stůl před ním pokrývaly krámy. Zmuchlané kapesníky, průsvitný nůž, na který se teď snažil příliš nedívat, papíry s poznámkami. Červené krabičky od léků, memetické posilovače, jež marně zkoušel už dřív. Tenkrát nefungovaly, ovšem poté co si na Menabaranu *odemkl* paměť, zabraly až moc dobře. To nebyly pouhé vzpomínky, bylo to naprosté vtažení. Prožíval všechno znovu, každý detail, jakmile však jednou začal, bylo už snazší pokračovat. Vrazit ruce do ohně, hrabat se v řeřavém popelu bez ohledu na zápach vlastního masa.

Šedozelená měkká stěna. Bílé čáry za nehty, kterými ji drásal. Pak rudé, když se nehty zlomily. Agonie v útrobách, každý nerv změněný na rozžhavený drát.

„Dejte mi to! Prosím! Už nemůžu!“

Ví, že poslouchá. Vždycky poslouchala. I teď se od stropu ozve hlas.

„Dobře, Michaile. Ale musíš si to zasloužit.“

Dveře cely se otevírají. Dva strážní s mrtvými obličeji vhodí dovnitř nahého muže. Hned za ním zbraň.

„Co-ože?“

„Víš, co máš udělat, Michaile. Pak dostaneš svůj lék.“

Muž sedí zády opřený o stěnu. Z koutku úst mu tečou sliny, pohled plave v prázdnu. Larry Dawkins. Cissin poručík. Před pěti týdny byl na jeho svatbě.

„Ne! Tohle nemůžu! Prosím!“

„Je to na tobě, Michaile.“

Znovu si rychle přitáhl kbelík, ale tentokrát dokázal dávení potlačit. Kapesníkem si otřel oči.

Nádech. Výdech.

Tohle přece chtěl vědět. Toužil po tom tak dlouho.

Bolest trhá útroby. Požírá kosti. Rozpouští kůži. Ale úlevné bezvědomí nepřichází, jenom kratičké momenty mikrospánku. Zírá na pistoli před sebou. Sevře pažbu, vrazí si hlaveň do úst, až si ulomí přední zub, a stiskne spoušť. Jednou, pětkrát, desetkrát. Zablokovaný energetik výsměšně pípá do mozku.

„No tak, Michaile. Snad sis nemyslel, že to bude tak snadné? Avigdor nebo Gavin by nezaváhali. Na co čekáš?“

Dívá se na sedící tělo opodál. Co s ním všechno dělali? Je to ještě Larry? Záleží na tom? Na čem ještě záleží?

Ani si neuvědomuje, kdy mu ruka vylétne vzhůru. Záblesk světla. Ostrý pach spáleniny. Krev rozstříknutá po stěně.

„Výborně, Michaile. Tady máš svoji odměnu.“

Dveře se otevírají. Strážní vytahují mrtvolu. Jeden hodí na její místo injekci.

Když se po ní jako hladové zvíře vrhá, bosé nohy mu kloužou v krvi.

Pero zazvonilo na podlaze. Michail Petrov se ho zvednout nepokusil. Položil blok na stůl, odstrčil kbelík zvratků, zatápal rukou po opěrce křesla a vstal.

Byl propocený do nitě. Na vratkých nohou došel do koupelny, roztřesenýma rukama ze sebe strhal oblečení a vlezl do sprchy. Studená voda pomohla, když vyšel ven, třásl se už jen zimou.

Převlékl se, nalil si sklenici vody s antacidem a spláchl palčivost v krku. Memetické posilovače přestávaly působit, vzpomínky bledly. Přesto tu bolest hluboko v kostech cítil pořád. Byl třetí den, jistě. Mizerně načasováno.

Otočil se a vyťukal kód na skříňce nad umyvadlem. Sevřel injektor do ruky, zavadil pohledem o jizvy po vlastních zubech na zápěstí a málem začal znovu zvracet. Rychle si přitiskl injektor ke krku, pak ho hodil do skříňky a prudce přirazil dvířka, jako by za nimi byl jedovatý had.

Dopil zbytek vody a v zuřivém výbuchu vzteku mrštil sklenicí o stěnu. Střepy se rozlétly na všechny strany. Pitomé, bude je muset sesbírat. Uklízečka mu do bytu samozřejmě nechodila, bezpečnostní riziko.

Vrátil se do obývacího pokoje. Věnoval letmý pohled noži, zvedl pero a položil ho vedle poznámkového bloku. Rychle zalistoval stránkami, zmuchlanými, se skvrnami od slin a potu. Některá slova měl problém po sobě přečíst. Počet dávek. Popisy místností, uniforem, nástrojů. Jména, většina přeškrtnutá.

S chladnou rozvahou k nim dopsal Larryho a zadíval se na jiné, na samém konci listu. Nic mu neříkalo, neznal ani tvář, která k němu patřila, ale to nevadilo.

Dřív si představoval, jaké to bude, až si vzpomene a začne psát seznam, krásný, dlouhý soupis těl k zahrabání. Teď už věděl, že se spletl. Ten seznam bude krátký: jediné jméno. Řekla mu ho v den, kdy ho poslední tři injekce poslaly na roky do zapomnění.

Michail Petrov se sklonil a dokonale pevnou rukou to jméno na bílém listu dvakrát podtrhl.

Luciana.

Kapitola 1

Algor

Viktorie prudce otevřela oči.

Na okamžik jí zatrnulo, když nepoznala okolí. Posadila se a rychle, zmateně se rozhlédla po císařově ložnici. Vzápětí se vrátily vzpomínky. Na minulou noc. Na Andreje. Na… *kde je*?

„Dobré ráno, má paní."

Algorský císař seděl v křesle v rohu, v nejhlubším stínu, tak nehybný, že ho prostě přehlédla. Viktorii zalila vlna úlevy, iracionální, ale naprosto upřímné.

„Dobré ráno," usmála se na něj. „Jsem ráda, že tu jste, můj pane. Proč sedíte tam?"

„Jevilo se to jako vhodné místo k přemýšlení. Nechtěl jsem vás probudit, ani znepokojit svou nepřítomností."

Znepokojit svou nepřítomností. Pozoruhodná volba slov, i když jim Viktorie musela dát za pravdu.

„A o čem jste přemýšlel?"

„O situaci, jež nastala, má paní. Značně nevhodně načasované."

Viktoriin úsměv pohasl. „Mluvíte o mém osvobození, o dnešní noci, nebo o obojím?“

„Ani o jednom, samozřejmě. V posledních hodinách došlo k dalším nečekaným událostem. Pokud si nepřejete ještě odpočívat, bylo by vhodnější probrat je u snídaně. Obávám se, že nyní by vás mohly rozrušit.“

Odpověď Viktorii uklidnila jen na okamžik. Nečekané události. Takže nová katastrofa, na kterou ji chce opatrně připravit. Co to mohlo být, když kolem toho takhle kličkuje?

„Dobře,“ donutila se klidně kývnout. „Tedy v jídelně jako vždycky?“

„Ano, má paní. Budu vás očekávat v obvyklou dobu. Nyní mne omluvte.“

Andrej vstal a zamířil ke dveřím. Viktorie si všimla, že je oblečený ve slavnostní uniformě. Stále nebyla úplně probuzená, ale hlavou jí prolétla změť pocitů, od pobavení – to ho včerejší noc tak nadchla? – až po mírné zklamání.

Všechno jako vždycky. Ani se ji nepokusil políbit.

Zavrtěla hlavou. Byl to Andrej. A než od něj zjistí, kde se hroutí vesmír, musela se dát trochu do pořádku.

Prošla spojovací chodbou mezi jejich komnatami a zamířila do své koupelny. Už cestou si uvědomila, že její pokoje vypadají podivně tiché. Jako by tam něco chybělo, a vzápětí jí došlo co: Vločka. Místo, kde stával její košík, bylo prázdné. Vzpomněla si na včerejší rozhovor. Hned po snídani si pro ni k doktorce Tanelové zajde. A samozřejmě se zajde podívat i na Patrika.

Ta myšlenka spustila vlnu vzpomínek a otevřela rány. Než na sebe ve sprše pustila vodu, všimla si v zrcadle, že modřiny na jejím krku jsou pryč. Jistě. Mohla čekat, že ji Andrej po návratu nechá pečlivě prohlédnout a ošetřit. Přesto jí najednou po tvářích tekly slzy a žaludek znovu svíral strach.

Zahnat ho dalo skoro stejně velkou práci, jako když byla

ještě *tam*. Blesklo jí hlavou, že část svého zajetí jako by si přivezla s sebou, drželo se jí jako jedovatá pijavice. Na druhou stranu, ať strávila v bezvědomí jakkoli dlouho, byl to pro ni teprve první den svobody, a ta myšlenka konečně přinesla úlevu. Nemohla čekat, že všechno, co v péči Avriana Danna zažila, prostě kouzlem zmizí. Bude to chtít čas, a čím víc se zatím zaměstná, tím lépe.

Už s větší jistotou se oblékla do jednoduchých zelených šatů, pramínky po stranách hlavy stáhla, aby jí vlasy nepadaly do obličeje, a rychle se nalíčila. Aspoň měla opět důvod, proč to dělat.

Než zamířila do jídelny, krátce otevřela dveře do předpokoje, aby jako vždycky popřála dobré ráno ochrance. Napůl čekala, že tam nebude nikdo, ale u stolu seděl Reed s Espositem. Gabriel vypadal zamyšleně a jaksi zasmušile, stažený hluboko do sebe. Matt pro změnu v obličeji viditelně zhubl. Viktorii to nepřekvapilo. Nepochybovala, že nehledě na zranění, které utrpěl při jejím únosu, pro něho musel být poslední měsíc zlý – i pro ostatní.

Jakmile ji spatřili, oba předpisově vstali.

„Dobré ráno, Vaše Veličenstvo," pozdravil major.

„Dobré ráno, pánové. Jak se vám vede?"

„Všechno je v pořádku, madam," odvětil Matt, ale Viktorie v jeho hlase postřehla mnohem víc profesionálního odstupu než obvykle. „Mohu se zeptat, jaký bude dnešní program, madam?"

„Po snídani chci zajít na ošetřovnu, podívat se na Patrika a vyzvednout Vločku. Potom už zůstanu tady. Rozhodně se nechystám na žádné výlety."

„Rozumím, madam," potvrdil. „Později bych rád, abyste si našla chvilku na poradu ohledně nových členů vaší ochranky."

Náhrada za Trapa a Tanka. Nebo i za něj?

Viktorie ani nevěděla, jak ji tohle napadlo, ale přikývla.

„Dobře, majore. Určitě si udělám čas."

„Děkuji, madam."

Pořád to neznělo jako dřív, ale Viktorie zavřela dveře. Teď neměla čas to řešit, na snídani šla pozdě.

Andrej Korwarian už samozřejmě čekal v jídelně. Na talířích byl připravený výběr sýrů, šunka, pečivo, nechybělo ani viridianské ovoce, včetně jejích oblíbených broskví. Ovšem věc, která stála na kraji stolu, k běžné snídani rozhodně nepatřila: oranžová kočičí přepravka.

„Předpokládám, že budete chtít převzít ji opět do své péče, má paní. Dovolil jsem si vyzvednout ji z ošetřovny."

Andrej promluvil, než Viktorie stačila zareagovat, ale ta se stejně nezmohla na slovo.

„Och… moje Vločka!" vypravila ze sebe.

Přichvátat ke stolu a otevřít dvířka bylo dílem okamžiku. Vločka vypadala stejně nespokojeně, jako když ji Viktorie vytáhla kdysi poprvé, ale to rychle přešlo, jakmile ji přivinula k sobě.

„Ahoj, maličká. Chyběla jsem ti?"

Podle zamňoukání i toho, jak ochotně nastavila její dlani hlavičku, se zdálo, že rozhodně ano. Viktorie se začala usmívat.

„Děkuji, můj pane. Chtěla jsem si pro ni zajít po snídani. Stejně musím navštívit Patrika."

„Pan Hill se stále nachází v bezvědomí. Nebude schopen vaši návštěvu vnímat."

Andrejova odpověď bylo konstatování bez jediné stopy citu a Viktorie spolkla povzdech. Ne, tohle mu nevysvětlí… a pravda navíc byla, že se té návštěvy sama začínala bát. Bála se toho, co uvidí, myšlenek i vzpomínek, jaké to vyvolá.

„Také byste měla vědět, že na Algor dorazil viridianský kurýr se zprávou od vašeho bratra. Nejspíše očekává odpověď."

„Teď mu nemám co říct," odvětila Viktorie tiše. Cítila, jak se přes ni přelila vlna chladu. Rychle ji odehnala a uvědomila si, že Andrej pořád stojí a čeká, až se posadí.

„Nezdržuji vás?" zatvářila se omluvně.

„Ne, má paní," sotva postřehnutelně pokrčil rameny. „Chápu, že jste postrádala známé věci. V noci jsem si přečetl několik lékařských pojednání o psychologických dopadech dlouhodobé izolace v nepřátelském prostředí."

Viktorie se neubránila záchvěvu pobavení. Studoval lékařské časopisy. No ovšem. Po prvním sexu za kdovíkolik let. Co by taky mohl dělat jiného?

Konečně se posadila a sáhla po příboru. Vločka na jejím klíně spokojeně předla a rozhodně nehodlala slézt. I když se ji tohle dřív snažila odnaučit, nabídla jí Viktorie kousek šunky ze svého talíře. Pohlédla přes stůl na Andreje.

„Spíte vy vůbec někdy?"

„Ovšem, má paní. Spánek je biologická nezbytnost."

„Ještě jsem vás spát neviděla."

„Usnula jste dříve než já, má paní. A neměla jste zatím mnoho příležitostí."

Nebyl v tom žádný humor, ale Viktorie se stejně usmála.

„Pravda. Budu to muset napravit."

Zlomek sekundy zaváhání. „Považujete toto uspořádání našeho vztahu za trvalé?"

To byla pochopitelně dobrá otázka a Viktorie se zarazila. Chtěla být s ním, ale platilo to i naopak?

„Zatím jsem o tom vlastně nepřemýšlela," přiznala opatrně. „Nerada bych vás obtěžovala."

„Neobtěžujete, má paní. Pouze se obávám, že ještě budete mít důvody svůj názor přehodnotit."

Svíravý pocit v žaludku se vrátil bleskově jako úder.

„Proč?"

„Mimo jiné kvůli událostem, k nimž došlo minulou noc. Má paní, je nezbytné, abych se vám omluvil."

Vločka ve Viktoriině klíně se natáhla, pokusila se dosáhnout jí na prsty, v nichž tušila další kousek šunky, ale marně, protože Viktorie zůstala jako opařená.

„Omluvil?" hlesla. „Za co?"

„Záměrně jsem vás uvedl v omyl. Nebo spíše, neopravil jsem mylný závěr, k němuž jste na základě mnou sdělených informací nejspíše dospěla."

Viktorie zalétla pohledem k šálku čaje, ale zarazila se. Nerada by ho měla na sobě. Raději položila i vidličku, než se na Andreje zadívala a našla sílu odpovědět klidně.

„Skutečně? Čeho se ty informace nebo závěry týkaly?"

„Týkaly se jisté události ve vztahu mých rodičů. Konkrétně matčina pokusu o vraždu mého otce."

Viktorie znovu zůstala neschopná slova. Že císařské skříně ukrývaly odporné kostlivce, o tom už nepochybovala, jen nechápala, že je hodlá začít vytahovat právě teď.

„Proč o tom mluvíte, můj pane?"

„Protože patrně předpokládáte, že následkem toho pokusu otec nechal moji matku popravit. Anebo ji sám popravil a poté zinscenoval přirozené úmrtí."

„Ne," Viktorie potlačila znechucení a Vločka jí se zklamaným mňouknutím seskočila z klína, když pochopila, že příděl šunky je u konce. „Spíše jsem předpokládala, že vaše matka spáchala sebevraždu nebo ji k ní váš otec donutil."

„Rozumím, má paní. Je možné, že něco takového by se skutečně stalo, ale došlo k něčemu jinému. Následkem otravy zůstal otec několik dnů upoután na lůžko bez možnosti vydávat rozkazy. Bylo nicméně jasné, že se zotaví, má matka byla varována, a tak se rozhodla trvale opustit Algor."

„Trvale opustit Algor." Viktorii okamžik trvalo, než k těm

slovům přiřadila správné *necísařské* synonymum. „Myslíte utéct?“

„I tak se to dá označit. Bez personálu, pouze s minimem osobních věcí. Měla málo času a velmi omezené možnosti.“

Viktorie ˝naprázdno polkla. Algorská císařovna prchající z domova jako týraná žena nějakého opilce, kterému nalila do rumu jed na šváby. Úžasné.

„Chápu,“ odpověděla. „Co bylo potom? Předpokládám, že váš otec nemohl veřejně rozhlásit, co se stalo, ale ani to nechat být.“

„Ano, má paní. Co se prvního týče, místo mé matky nechal do její podoby upravit nějakou ženu a tu pak zabil. V zásadě podobný postup, jaký jsem zvolil já po vašem únosu. Pohřeb proběhl rychle, což zdůvodnil svým žalem, a pitva se samozřejmě nekonala. Ohledně toho druhého, nevím určitě, zda nějaké kroky k vypátrání mé matky podnikal, nebo posoudil její exil jako dostatečný trest.“

„Věděli jste to?“ napadlo Viktorii náhle. „Vy a váš bratr?“

„Ne. Otec nás informoval pouze o tom, že se ho matka pokusila zabít a že už si nikdy nepřeje slyšet v našich komnatách její jméno. Já jsem zjistil pravdu až po otcově smrti, když jsem se ujal vlády. Můj bratr Ivan patrně zemřel v přesvědčení, že otec matku popravil, přímo či nepřímo. A matka před třemi hodinami nečekaně přicestovala sem do paláce.“

Viktorie neudělala nic. Nedokázala udělat nic, jenom na něj zírala. Hrnul to na ni s jemností buldozeru, z myšlenek, které se jí rojily hlavou, nakonec vyslovila pouze tu hlavní.

„Vaše matka je tady v paláci? *Teď*?“

„Ano,“ potvrdil, pořád s tím neskutečným klidem. „Právě odpočívá po cestě. Sejdeme se s ní zítra. A musím bohužel upozornit, že nepůjde o zcela přátelskou návštěvu.“

Rozpaky v Andrejově hlase byly náhle tak výrazné jako snad ještě nikdy, a Viktorie znovu polkla.

„Proč ne?“

„Má matka si za exil zvolila Newell ještě pod menabaranskou správou. Patrně to pokládala za bezpečnější než samotný Menabaran, nebo už tenkrát předpokládala, jak se situace okolo něj vyvine. Vytvořila si na Newellu úspěšnou existenci, napomáhala i s jeho osamostatněním. V souvislosti s vaším únosem došlo k událostem, které mohou zničit vše, co tam budovala. To ji pochopitelně netěší. Očekávám, že atmosféra bude napjatá. Nebudu považovat za nevhodné, pokud se z té události omluvíte, má paní.“

„Omluvit se ze šance poznat vaši matku? To v žádném případě!“

Viktorie nad svou odpovědí nepřemýšlela. Vyletěla z ní, ani nevěděla jak, a Andrej Korwarian protočil mezi prsty vidličku. Na okamžik se zahleděl do svého talíře.

„Rozumím, má paní. V tom případě mi bude ctí.“

Mnohem víc než jeho tón Viktorii zarazil ten nepatrný bezúčelný pohyb příborem. Musel být opravdu rozrušený. Vykolejený. Andrej.

Přistihla se, že jí přestává vadit jeho mlčení o včerejší noci. Místo toho začala doufat, že ten příběh nebude končit *a žili šťastně až do příjezdu tchyně*.

*

Poručík Trent Leah nenáviděl běhání. Bohužel nepočítal s dopravní zácpou, a tak teď jen v duchu proklínal neschopné řidiče i sebe, že si nedal na tak důležitou schůzku větší rezervu, zatímco se hnal palácovou chodbou k výtahu a snažil se nevypadat při tom moc směšně.

Ne, že by věřil, že se mu to daří.

Chodba byla naštěstí skoro prázdná. Koutkem oka v běhu postřehl několik sluhů a gardistů, jinak nikoho. Až těsně u výtahu málem porazil chlapa v uniformě plukovníka. Ten naštěstí také spěchal, takže se nezdržoval tím, že by ho okázale seřval.

Když byl konečně uvnitř kabiny, chvíli jenom popadal dech. Při pohledu na vlastní obraz v protější zrcadlové stěně se ho začínala zmocňovat trudomyslnost. Břicho si sice pod sakem uniformy stáhl širokým opaskem, ale stejně bylo vidět až moc. Vážně by se sebou měl něco dělat. Na druhou stranu si troufal tvrdit, že nikdo z těch nažehlených gardistů určitě nemá potuchy, jak chutná všech jedenatřicet druhů čokoládových dezertů v kavárně *Cukrový sen*, kam Trent podnikal tajné nájezdy, kdykoli měl volno.

Když se dveře kabiny otevřely, šel už pomalu a dával si dobrý pozor. Myšlenka, že by mohl potkat i samotného císaře, byla jako ledová sprcha. S ponurým výrazem minul vstup do jeho komnat, před nimiž stála dvojice Štítonošů, i dveře do komnat císařovny a zastavil se u jiných, mnohem nenápadnějších opodál.

„Jo, dál!“ odpověděl na jeho zaklepání otrávený ženský hlas a Trent zhluboka vydechl. Jde se na věc.

Prudce otevřel, udělal krok dovnitř a řízně zasalutoval.

„Desátník Trent Leah na váš rozkaz, pane!“

Jenže v místnosti s gaučem, který vypadal, že má nejlepší léta dávno za sebou, měla nejvyšší hodnost žena sedící u stolu. Vrtala se v pistoli a místo odpovědi naklonila hlavu stranou.

„Hej, Vylepšenej!“ houkla hlasitě. „Špekoun dorazil!“

Hračička rozvalený na gauči vedle Gunneliho vyprskl. Gabriel v rohu předvedl svůj nejděsivější úšklebek a Trent bolestně přivřel oči.

Vargu znal od vidění, ostatní jen z Trapova vyprávění. O Kulce samozřejmě slyšel nejvíc. Nejpozději po *Velkém skleničkovém masakru* na Marodce, který se už pomalu stával legendárním, o ní slyšel kdekdo. Aspoň že na Esposita byl připravený. Na základně Arzamas byla pětice graciánů, a vlastně nevypadali o moc hůř než on. Oficiálně techničtí konzultanti. Co tam dělali doopravdy, byla jiná otázka, a možné odpovědi vydatně přispěly k tomu, že Trent po nabídce práce v paláci tak skočil.

Druhé dveře z místnosti, za nimiž Trent odhadoval zbrojnici, se otevřely. Objevil se Matt Reed.

„Pane!“

Trent znovu zasalutoval. Ani Reeda osobně nikdy nepotkal, přesto ho poznal.

„Pohov,“ mávl Matt rukou. „Nemám moc času, takže to vezmu zkrátka, desátníku. Asi tušíte, proč jsem vás pozval. V ochrance Jejího Veličenstva se uvolnilo místo řidiče. Přídavek k platu, automatické povýšení. Na druhou stranu poplach kdykoli, přesčasy neomezené, a už byly i ztráty. Jestli chcete, můžete si to chvíli rozmyslet.“

Větě o ztrátách Trent rozuměl velmi dobře. Zauvažoval, jestli si neukousl moc a nebylo by moudřejší vycouvat, ale pak si připomněl slovo *povýšení* a vyhlídku na další týdny ježdění s novými tanky kolem dokola po zamrzlém poli, pokud tohle odmítne. Na tu děsnou nudu už ani sladkosti nepomáhaly.

„Rozumím, pane,“ přikývl. „Nic si rozmýšlet nepotřebuju, beru to.“

„Poslyš, Špekoune, jak ti dopadly poslední testy zdatnosti?“

Kulčiny zelené oči se upíraly na jeho obličej a Trenta se zmocnil pocit, že mu vidí až do žaludku.

„Prošel jsem, madam,“ zavrčel.

„Vo kolik? Aspoň o pět bodů?“

Trent uhnul pohledem. „O sedm."

„Úžasný. Hele, Vylepšenej, jestli budem někdy muset zdrhat, musíš si ho hodit na záda. Jestli to teda myslíš fakt vážně."

Kulka si Reeda měřila už bez úsměvu, a ten přikývl.

„Myslím. Další testy zdatnosti si ohlídám osobně. Jasné?"

„Ano, pane," potvrdil Trent pochmurně. Hlavou mu blesklo, že o *Cukrovém snu* si odteď patrně bude muset nechat leda zdát. Na druhou stranu, jaké dezerty asi dělají v císařské kuchyni?

„Výborně. Abych nezapomněl, můžeme si tykat. Jako první věc by sis měl osahat císařské vznášedlo, je dole v garáži. Zbytek probereme pak. To je zatím všechno. Vítej na palubě."

Reed znovu zmizel ve zbrojnici, Trent s úlevou vyklouzl ze dveří a Kulka s bradou podepřenou dlaní mrzutě frkla.

„Tak to máme jednoho. Kdopak asi bude druhej."

To samozřejmě zajímalo všechny. Kromě řidiče zbylo v ochrance císařovny volné místo i po Tankovi. O Trentovi věděli předem, ale co se posledního muže týče, zachoval Reed nezvyklé mlčení.

„Já to nechápu," promluvil Hračička. „Proč lovit kdovíkde, když tu je palác plnej vojáků. Spousta z nich musí mít prvotřídní záznam."

„Zapomínáš, že císařovnina ochranka teď nemá moc extra reputaci," namítl Čumák zachmuřeně. „Měl bys občas zajít mezi lidi a slyšet, co si povídají."

„Jak, co si povídají? Přece jsme ji dostali zpátky!"

„Jenomže to nikdo neví. Ví se akorát, že císařovnu postřelili, dva z nás dostali a můžeme být rádi, že ještě máme hlavy na krku. Všichni věří, že jsme od císaře v podmínce a po příští botě jdeme rovnou ke zdi. Ke mně si teď lidi na Marodce pomalu bojí i sednout."

„Navíc nezapomeň na všechny ty převelené do Díry," dodal

Gabriel. „Nikdo s dobrým záznamem, kdo chce dělat kariéru, nestojí o službu s podobnou vyhlídkou. Ať už major našel kohokoli, bude to někdo, kdo neměl na vybranou, nebo je mu všechno jedno."

„Škoda, že se Pavolovi stala ta nehoda," postěžoval si Čumák. „Teď by se nám hodil."

Hračička postřehl, jak sebou Kulka cukla. Nepokusila se ale Gunneliho verzi opravit, jenom pokrčila rameny.

„To je stejně fuk. Musíme vědět, že..."

Dveře se bez klepání otevřely.

Všechny obličeje se okamžitě otočily – a zavládlo ticho. Muž v kompletní uniformě Štítonoše včetně přilby zůstal stát hned za dveřmi. I přes černé hledí bylo patrné, jak zkoumavě sleduje všechny přítomné, než zvedl ruku k pozdravu.

„Poručík Moreli, na váš rozkaz."

Těžko říct, ke komu hlášení směřovalo, ale Kulka, která nakonec opravdu měla nejvyšší hodnost, nezaváhala.

„Seš tu blbě. Vypatlonoši mají kvartýr vo patro níž, tady seš u ochranky. Sbohem."

Čumák přivřel oči, Hračička bez zábran vyprskl.

Moreli se nepohnul. „Lituji, madam. Pokud je tady místnost ochranky Jejího Veličenstva, jsem tu správně. Z rozkazu majora Reeda jsem k vám převelen, madam, s platností ode dneška."

„Co je to za kecy?"

Kulka se překvapeně narovnala, a v tu chvíli se dveře zbrojnice znovu otevřely. Matt Reed tentokrát zůstal stát na prahu.

„Pane!" zasalutoval Štítonoš znovu. „Poručík Moreli, na váš rozkaz."

„Pohov. Co ta uniforma, poručíku? Byl jste převelen k palácové gardě."

V Reedově hlase zavibrovalo ostří a Moreli přikývl.

„Ano, pane."

„V tom případě máte nejvyšší čas se převléknout."

Štítonošské helmy fungovaly podobně jako helmy bojových zbrojí. Přední část se s cvaknutím otevřela, Moreli zvedl ruce a sundal si ji. Čumák se mu zvědavě zadíval do obličeje. Měl ostře řezanou tvář s tmavýma očima, které mu na okamžik připomněly Gabriela. Na poručíka byl, nebo alespoň vypadal, překvapivě mladý.

„Omlouvám se, pane," konstatoval bez úsměvu. „Chtěl jsem si jen dopřát rozloučení s uniformou, pane."

Kulka, která doteď zřejmě vstřebávala šok, se rychle nadechla, ale Reed ji předešel.

„Chápu. Tady už ale není palácová garda ani Štítonoši. Jsme v ochrance Jejího Veličenstva, *všichni*," zdůraznil poslední slovo.

„Ano, pane," potvrdil Moreli, třebaže Reedova slova směřovala spíše ke Kulce. Ta několik vteřin zvažovala odpověď.

„Proč von, majore? Co umí kromě salutování a *ano, pane*?"

Matt chtěl odpovědět, ale Moreli ho předešel. „Mám úplnou pyrotechnickou specializaci. Zneškodňování, nástrahová zařízení mobilní i skrytá, demoliční činnost. Všechny třídy, madam."

Neznělo to jako chvástání, ale Hračička se ihned zatvářil dotčeně.

„No tak! Bomby přece zneškodňuju já!"

„Jo," souhlasil Čumák. „Kdykoli jdu přes náměstí po tom novém chodníku, vzpomenu si, jak jsi to zkoušel naposledy."

Kulka se krátce zasmála. Pořád upřeně zkoumala Moreliho obličej, ale další Hračičkovy protesty zarazila mávnutím ruky.

„Budiž. Jestli někdy šlápnu na minu, než zvednu nohu, budu radši, když tam bude chlap, kterej ví, co dělá. Ty se drž svejch hejblat a štěnic."

Hračička se uraženě i zrazeně otočil zády, ale Čumákovi se ulevilo – konflikt se prozatím rozplynul. Nebo aspoň odložil.

„Dobrá," pokračoval Reed. „Rozpisy a detaily na další týden probereme za půl hodiny tady. To je zatím všechno, musím ještě něco dodělat."

Prošel kolem Moreliho ven. Ten se s helmou pod paží otočil, aby ho následoval, ale Kulka ho zastavila, než udělal krok.

„Vod Štítonošů sem, jo? Tos musel vystřihnout parádní průser. Co to bylo, že sem vo tom neslyšela? Chrápal jsi s velitelovou ségrou?"

V hlase měla upřímnou zvědavost a Moreli se k ní otočil. Po tváři se mu mihl zvláštní poloúsměv.

„Ne, madam. S bratrem."

Zavřel za sebou dveře, než někdo mohl odpovědět, ale Kulka stejně vybuchla smíchy. Ostatní se přidali, jen Hračička pořád vypadal uraženě.

„Do hajzlu." Kulka si s bolestnou grimasou přejela dlaní tvář. „Nemůžu se řehtat, ten spravenej ksicht ještě bolí. Ale první z těch šmejdů, co umí aspoň udělat vtip."

„Pokud ovšem," prohodil Gabriel Esposito, také už na cestě ke dveřím, „to byl vtip."

*

Zírali. Všichni.

Palácová tichá pošta fungovala na výbornou. Zpráva, že císařovna poprvé od svého zranění vyšla z komnat, se rozšířila rychlostí blesku. Viktorie s tím počítala, ale to věci nijak neusnadnilo. Palácovému personálu aspoň četla v očích skutečnou radost a úlevu. Možná až moc velkou – probudilo to znovu úvahy, co se tady asi za její nepřítomnosti dělo nebo kolik lidí skončilo s Andrejovou kulkou v hlavě. Jenže šlechtici a dámy,

kteří si ji za úklonami měřili, měli v očích jen pátravou vypočítavost. Jak zle na tom je? Bude ještě schopná pracovat nebo dělat potíže? Opravdu ji zranili v přestřelce? Anebo se jenom nepohodla s císařem, ten ji odkázal do patřičných mezí a rozmáchl se trochu moc?

Viktorie tušila, že právě poslední verze bude v drbech nejpopulárnější. Aspoň že se na ni kromě pohledů a formálních úklon nikdo nepokusil promluvit, protože jí po boku kráčel Andrej. Vypadal snad ještě studeněji než obvykle, a publikum to dobře postřehlo. Viktorie vydechla neskrývanou úlevou, když se za nimi dveře ošetřovny zavřely.

Bohužel to netrvalo dlouho. Přestože Andrej tvrdil, že většina zraněných z plesové bitky už byla propuštěna, viděla víc zaplněných postelí, než pamatovala od atentátu na Výroční přehlídce. A na jedné z nich ležel Patrik.

Obličej měl sinalý a tváře vpadlé, což ještě zdůraznil krátký porost na hlavě – vlasy, které mu museli kvůli operaci ostříhat, sotva povyrostly. Dokonce i jeho ruce na pokrývce vypadaly vyhuble, jasně se na nich rýsovaly šlachy a nedbale zastřižené nehty. Ve srovnání s chlapcem, kterého si pamatovala, připomínal pouhý stín.

Viktorie v první chvíli sotva vnímala doktorku Tanelovou a slova, která od ní plynula. I po ukončení medikace trvající bezvědomí. Pravděpodobnost trvalého neurologického poškození. Zhoršující se svalová dystrofie. Trvalý vegetativní stav.

Skončilo to tím, že z ošetřovny prakticky utekla. Vrátila se do komnat a snažila se vzchopit. Andrejovi stačila její omluva, že je rozrušená, stejně jako vždycky.

Všechno bylo stejné jako vždycky. Jenom ona…

Donutila se převléknout a další sprcha i malá sklenka vína ji zklidnily. Musela něco dělat, a tak se posadila k počítači a otevřela soubory potravinového fondu.

Začala studovat soupis příkazů vydaných za sedm týdnů její nepřítomnosti, nutila se k soustředění. Nemusela se ani ptát, kdo fond po tu dobu spravoval – císařův chladně precizní styl z toho přímo čišel. Samozřejmě pozastavil všechny *zbytečné* vedlejší programy jako zlepšení zásobování algorské městské zoo, které k fondu přidružila, ale Viktorie nemohla přehlédnout, že jediný nezrušil trvale. Celou dobu zjevně počítal s jejím návratem.

Když se na to celé dívala, nedokázala se ubránit údivu. Akce na její osvobození, i její příprava, mu přece musela zabrat spoustu času. Nic přitom nenasvědčovalo na nějaké přesuny pravomocí, řídil i vlastní každodenní povinnosti, a císařská byrokracie na Algoru musela být stejně náročná jako kdekoli jinde.

Jak to proboha dokázal zvládat?

Chvíli o tom marně přemýšlela, než se vrátila k číslům. Dnes už nic pořádného neudělá, ale aspoň bude mít přehled.

Něco jí měkce drclo do nohy a ona se tam podívala. Vločka se dožadovala její pozornosti. Viktorii se zdálo, že i ona za ten měsíc zhubla. Sehnula se, aby ji zvedla na klín, když se ozval zvonek. Narovnala se a stiskla tlačítko.

„Ano?“

„Návštěva, madam,“ promluvil Čumákův hlas. „Plukovník Severin. Rád by s vámi mluvil.“

„Pozvěte ho dál.“

Vypadlo to z ní bez přemýšlení, ale nelitovala toho. Už proto, že právě plukovník byl jeden z mála lidí, o které tady měla opravdu strach.

Když vešel do dveří, Viktorie si okamžitě všimla změny, jaká se s ním stala. Pořád měl svoji hůl, ale už se nehrbil ani nekulhal. Kráčel rovně, opřel se jen občas jakoby ze zvyku, a Viktorie se usmála.

„Dobré ráno, plukovníku. Jsem moc ráda, že vás vidím. Měla jsem o vás obavy. Posaďte se, prosím. Vypadáte tak… tak…“

„Zdravě?“ Severin s letmým úsměvem klesl do křesla. „Nu ano. Dá se říct, že v mém životě došlo k jisté změně.“

Koncem hole poklepal na pravou nohu nad kotníkem. Ozval se kovový zvuk a Viktorii došlo, že to černé není ponožka.

„Chápu.“ Její úsměv zmizel. „Ta změna měla nějakou souvislost s mým únosem?“

„Dalo by se říct, má paní. Jeho císařské Veličenstvo dospěl k závěru, že jsem dopustil, aby zdravotní stav negativně narušil můj úsudek, a vyzval mne k neprodlenému vyřešení té situace.“

Andrej ho donutil nechat si amputovat nohu.

Viktorie si ta slova přeložila bez problémů, ale než stačila promluvit, plukovník zvedl smířlivě ruku.

„Pokud zamýšlíte vyjádřit zděšení, má paní, jsem mu za to vděčný. Nakonec se ukázalo, že změna, které jsem se tak urputně bránil, přinesla mnohem méně nepříjemného, než jsem se obával. Kéž by jen takové byly všechny změny.“

„To ano.“ Viktorie zvolna kývla. „Ještě jsem nezjišťovala, jaké další změny se tu odehrály následkem císařského plesu. Tedy kromě těch, které zařídili menabaranští hosté mého bratra.“

Nedokázala zabránit tomu, aby jí do hlasu pronikl studený, tvrdý tón, a Severin přikývl.

„Rozumím. Těch změn, kterých se patrně obáváte, nebylo mnoho. Jeho Veličenstvo osobně popravil velitele sekce síťové bezpečnosti paláce, protože nedokázal uspokojivě vysvětlit, jak mohli ti muži ochromit celou síť z jediného nezabezpečeného terminálu v hangáru. Podplukovník Weber byl potrestán *soukromě*. Několik dalších osob převeleli, degradovali nebo dostaly disciplinární tresty, protože nebyly schopny plnit

zvýšené nároky Jeho Veličenstva během vaší nepřítomnosti. K ničemu jinému však nedošlo. Máte mé slovo, Veličenstvo."

„Děkuji, plukovníku."

Viktorie pocítila úlevu. Jedna poprava, možná dvě. Pár natržených límečků, pošramocených kariér a nejspíš výprasků na té lavici, která ji tak zhrozila, když si poprvé procházela palác. To také bylo dost, ale přesto mnohem méně, než čekala – i než byl Andrej schopen. O tom ani na vteřinu nepochybovala.

„Nemáte zač, má paní. Ale i když si velmi vážím starosti o sebe, důležitější otázka zní, jak se daří vám?"

Severinovy oči se upíraly do její tváře. Nebyl to ten ledový, zkoumavý pohled Andreje Korwariana, v němž číhala hrozba, dokonce i když se o to ani nesnažil. V plukovníkově pohledu byla jen starost, a Viktoriiny rty zkřivil trpký úsměv.

„V rámci možností. Ještě jsem se nezhroutila."

Severin zvedl obočí. „Doufám, že to je pouhý projev humoru, a nikoli prognóza, má paní."

„Popravdě nemám tušení. Myslím si, že před hodinou k tomu moc nechybělo. Nevím, co bude za pět minut. Mám pocit, jako bych kráčela po hraně útesu a mohla z ní kdykoli spadnout."

„Obával jsem se něčeho takového. Tím spíše, že patrně nebudete mít příliš možností, jak dát své pocity najevo."

„Přesně tak. Jste tady vy. Ne Andrej. I po tom, co…"

Rychle zmlkla. Nevěděla, jak z ní tohle vylétlo, ale bylo v tom tolik hořkosti i zklamání, až se zastyděla. Nervózně se zadívala na plukovníkův obličej, ale ten jen znovu přikývl.

„Obávám se, že Andrej se právě potýká s vlastními stíny. Příliš temnými, aby projevil pozornost, jakou potřebujete. Nicméně, jak jste řekla, jsem zde. Pokud si chcete promluvit o tom, co jste zažila, nebo o čemkoli jiném, rád budu vaším posluchačem."

Viktorie zaváhala. Ano. Znělo to jako přesně to, co chtěla, ale stud i opatrnost ji zastavily.

„Asi záleží na tom, kdo chce být mým posluchačem, plukovníku," odvětila pomalu. „Velitel algorské tajné služby, nebo přítel?"

„Má paní, velitel tajné služby už své povinnosti zanedbal. Doufám, že přítel si povede lépe."

Plukovník protočil mezi prsty hůl a náhle sklopil zrak.

„Když mne postihlo zranění během vzpoury proti Jeho Veličenstvu Vitaliji Korwarianovi a já naplno pochopil, že už nikdy nebudu normálně chodit, neměl jsem nikoho, s kým bych si o tom promluvil. Otec padl, matka zemřela už dříve. Neměl jsem sourozence, a snad kromě Jeho Veličenstva vlastně ani přátele. Připadalo mi však krajně nevhodné skučet do ucha muži, který sám ztratil otce i bratra, takže jsem všechno zadržel v sobě a obrátil myšlenky k pomstě. Toužil jsem najít muže, který mě zmrzačil, i jeho nadřízeného, co mu to nařídil, a oplatit jim to. Když jsem v noci ležel a bolestí nemohl spát a zíral jsem do stropu, představoval jsem si, co všechno jim udělám, v detailech, které by vás nepochybně zhrozily. Bylo to jako zaseklý záznam, smyčka úchylných představ, která se mi v hlavě přehrávala stále dokola, až se z hledání těch lidí stala posedlost. Jak napsal jeden dávno mrtvý Říman, láska je téměř nekonečně vynalézavá, vpravdě nekonečně vynalézavá je však pomsta."*)

„Chápu," odvětila Viktorie klidně. „Myslím, že to bylo pochopitelné. A... našel jste je?"

„Ano, Veličenstvo, našel." Severinův úsměv byl kalichem hořkého pobavení. „V zamrzlé strži za městem. Tam je jejich kumpáni hodili zastřelené v rámci zahlazování stop, poté co se Andrej ujal trůnu a oni pochopili, že žalostný pokus o vzpouru

*) Publilius Syrus z Antiochie: „Myšlenky"

je definitivně u konce. Udělali to pouhý den po mém zmrzačení. Všechny týdny potom, jak jsem se užíral, plánoval… směšné a zbytečné. Moment, kdy jsem si to uvědomil, byl horší než ten, kdy mi došlo, že už nebudu chodit. Kdybych tenkrát měl někoho, s kým si o tom promluvit, možná jsem se alespoň téhle zkušenosti dokázal vyhnout. Proto jsem tady, má paní. Nechci být náhradou za Andreje, který vám dokáže být oporou jinak, jen… mohu poslouchat."

Viktorie zaváhala, ještě jednou, krátce. Potom pomalu, zhluboka vydechla.

„Pokud máte několik hodin… dobře, plukovníku. Ale kromě toho potřebuji, abyste mi na zítřek něco zařídil."

Plukovník Severin si s úsměvem přitáhl křeslo o kousek blíž a hůl si položil na kolena.

„Má paní, jsem vám plně k službám."

*

Později toho dne, když se slunce sklonilo k západu, Andrej zaklepal na spojovací dveře ke komnatám císařovny. Neozvala se odpověď, stejně jako se neozvala předtím na signál komunikátoru. Stiskl tedy kliku – opravdu už nebylo zamčeno – a vešel. Prošel chodbou do obývacího pokoje a tam se zastavil.

Viktorie ležela oblečená na pohovce, v náruči tiskla polštář a tvrdě spala. Vločka byla stočená u její hlavy.

Císař zaváhal, ale budit ji kvůli večeři nebylo nutné. Na okamžik zvážil, že ji zvedne a odnese do postele, jenže tím by ji nejspíš probudil. To také nebylo žádoucí, neleželo tu koneckonců žádné tělo, které by ochranka musela vynést v koberci.

Nakonec z ložnice přinesl přikrývku a přehodil ji přes spící Viktorii. Zavrtěla sebou, ale neprobudila se, Vločka jen zastříhala ušima, a císař zamířil ke dveřím do předpokoje.

Julian Moreli držel svoji první hlídku s Čumákem. Oba byli rázem v pozoru, bývalý Štítonoš napjatý jako luk.

„Její Veličenstvo si až do zítřejšího rána nepřeje být rušena," oznámil císař a Gunneli rychle kývl.

„Rozkaz, můj pane!"

Andrej Korwarian prošel okolo nich ven a zavřel za sebou, ale Julian pořád stál v pozoru, dokud do něj Gunneli nedloubl.

„Co je? Děláš, jako bys nikdy neviděl císaře."

„Ne... takhle zblízka," hlesl Moreli a Čumák se od plic rozesmál.

„Zvykej si," poradil mu. „Jednou s ním určitě budeš muset i mluvit."

Maják Savitri, algorské území

Svět se vynořil z prázdnoty náhle, jako by se prudce otevřely dveře. Nikola Vanbergová otevřela oči. Vysoký bílý strop nad ní nijak nepřipomínal stísněnou pilotní kabinu *Udatného Achillea*. Tohle poznání k ní dorazilo prakticky okamžitě.

Byla někde jinde.

Byla naživu.

Hrdlo měla suché a na jazyku ohavnou pachuť. Chtěla se pohnout, ale tělo jako by se jí změnilo v kus mrtvého dřeva. S vypětím sil se jí podařilo jen nadzvednout hlavu a rozhlédnout se.

Místnost byla maličká, zaplněná lékařskými přístroji, jež nepoznávala. Místo stěn měla od stropu až k podlaze poloprůhledné plastové závěsy, které se slabě chvěly, jako by odsud nějaká klimatizace neustále odsávala vzduch. Za nejbližším se odehrávalo zvláštní divadlo. Fronta asi deseti mužů posouvající se kolem malého stolku, všichni nazí až na kus bílé látky okolo pasu. Osoba za stolkem byla oblečená v něčem jako protichemický oblek s přilbou, jemuž se z boku plazila tlustá

hadice. Každý z mužů natáhl ruku, postava k ní cosi přitiskla, a on pokračoval dál, někam mimo dohled. Asi to byla injekce, ale detaily Nikola přes stěnu nedokázala rozeznat. Pak něco pronikavě zapípalo a další osoba ve stejném obleku se náhle sklonila přímo k ní.

Tvář za skleněným průzorem patřila ženě s nakrátko ostříhanými vlasy. Dívala se na Nikolu a v tom pohledu byly možná obavy a zvědavost, ale rozhodně ne vřelost.

„Jak se jmenujete?“ promluvila důrazným hlasem, ve kterém ani oblek neskryl nápadný cizí přízvuk.

„Nikola Vanbergová,“ vypravila ze sebe Nikola. „Kde to jsem?“

„V karanténě.“ Žena si ji nepřestávala pozorně měřit. „Všichni jsou v karanténě kvůli tomu, co jste měli na palubě.“

Znělo to mírně vyčítavě, a Nikola se zamračila.

Co jsme měli na palubě? Kdo my?

Pak si zničehonic vzpomněla úplně na všechno, a místo zmatku jí hrdlo sevřela ledová pěst hrůzy.

„Natalie!“ vydechla. „Co… co je s ní? A s Darrenem a Gilem?“

„Natalie,“ zopakovala žena pomalu. „Tak se jmenuje vaše sestra?“

„Ano! Kde je?! Co je s ní?“

Znovu se pokusila vstát, ale něco ji strhlo zpět – pouta, došlo jí. Byla přikurtovaná k posteli, a to jen znásobilo její paniku, zatímco se na ni žena v obleku dívala, teď jaksi váhavě. Jako by zvažovala, co všechno může říct, než pohnula nejistě hlavou.

„No, všichni z vaší lodi jsou naživu. Víceméně.“

„*Víceméně?* Jak… co tím myslíte?“

„To, že byste asi měla radši přemýšlet, jak se z toho maléru dostanete.“

„Maléru?“ Náhlá myšlenka přilila do Nikolina strachu další

káď. „Jsme… jsme na Menabaranu? Prosím, řekněte mi, je to Menabaran?“

„Menabaran?“ Žena se zatvářila jednoznačně překvapeně. „Ne. Tohle rozhodně není Menabaran.“

Něco v jejím tónu jako by chtělo naznačit, že to Nikola nemá považovat za dobrou zprávu, ale ji stejně zaplavila úleva. Prudce oddechovala a žena v obleku snad chtěla něco dodat, ale v té chvíli se ozvalo zasyčení, jako by se někde blízko otevřely dveře. Žena se tím směrem podívala a ve tváři se jí mihl úlek, než se vrátila k tvrdému, profesionálnímu výrazu.

„Dobrá, to stačí. Potřebujete ještě spát.“

Rukou v rukavici sáhla nahoru. Ozvalo se pípnutí.

„Počkejte!“ vyrazila ze sebe Nikola. „Prosím, ne…“

Jenže tělem se jí už rozlévala vlna tepla, a než stačila větu dořící, svět se znovu rozplynul.

Kapitola 2

Viridian

„Počasí jako na Menabaranu!“ procedil mezi zuby Georg Talminis.

Rychle vystoupil z vozu a instinktivně se přikrčil – déšť hnaný větrem přímo do tváře byl nepříjemně studený. Zalitoval, že to přece jen nevzal delší cestou přes garáže. Ale to, jak zněl v komunikátoru hlas jeho asistentky Anabell, když mu před pár minutami naléhavě zavolala, zatímco se vracel z vyjížďky…

Řidič už také vystoupil. Kráčel vedle něj, aby mu otevřel dveře jednoho ze zadních vchodů paláce, ale Georg neměl chuť mu děkovat. Dobře postřehl, že se drží tak, aby zakrýval výhled ze strany, kde nebyli chráněni vysokou zdí.

Georg sice netušil, jak se ten chlap jmenuje, zato věděl, čí je to práce: Rochemorova nebo Petrovova. Což bylo nakonec totéž. Podobných týpků vídal teď kolem sebe v paláci víc, různě nenápadných. Ochranka. Nikdy ji doma nepotřeboval a ani ve snu by ho nenapadlo, že potřebovat bude. Jistě, byla tu královská stráž, ale ti nebyli *uvnitř*.

Tahle úvaha stačila, aby se mu zhoršila nálada ještě víc, nehledě na strach, který mu svíral hrdlo. Protože jestli bylo příčinou tohohle poplachu, že se vrátil kurýr z Algoru…

Král zrychlil krok. Ani si nezul jezdecké holínky, chodbami skoro běžel. Rádoby řidič se mu držel po boku. Neměl žádnou viditelnou zbraň, ale Georg nepochyboval, že by toho zvládl dost i bez ní, stačilo sledovat, jak se pohybuje.

Rozrazil dveře salónku tak prudce, až Anabell, která za nimi čekala, nadskočila leknutím a na okamžik vypadla z role upjaté staré učitelky, již nevyvede z míry ani konec světa. Muž, který seděl v křesle vedle ní, sebou naopak ani necukl, a vizáž tlustého ouřady mu tím pádem zůstala sedět jako ulitá: Robert Rochemore, ředitel viridianské tajné služby jmenovaný Michailem Petrovem. Dočasně a zřejmě na dobu neurčitou.

„Vaše Veličenstvo."

Rochemore přesně podle protokolu vstal, ale Georg ho přerušil mávnutím ruky.

„Na to kašlete. Co se stalo? Dorazily zprávy z Algoru?"

„Ne, Veličenstvo," promluvil ředitel pomalu, jaksi neochotně. „Kurýr, kterého jste vyslal, se zatím nevrátil, ale na kosmodromu právě přistála algorská diplomatická loď s jistým nákladem."

„Jakým? Nábytkem z ambasády, který nestačili naložit? A kvůli tomu děláte poplach?"

„Ne, pane," odvětila tentokrát Anabell. „Máte pravdu, většinu nákladu tvoří zbylé vybavení viridianské ambasády. Ovšem kromě toho je na palubě rakev s tělem baronky Eileen Gradové."

Podlaha pod Georgovýma nohama se zakymácela. S dechem zaraženým v prsou našel nejbližší volné křeslo a zapadl do něj. Nedokázal vydat hlásku, zatímco Anabell pokračovala s nelítostnou, klidnou upřímností.

„Barončin otec poslal pro ostatky své dcery vůz. Doufal, že vše proběhne diskrétně, ale někdo uvědomil reportéry. Okolo té lodi vypuklo pozdvižení, a dá se čekat, že to bude pouhý začátek."

Georg Talminis neodpověděl, jen zíral do prázdna.

Eileen...

Sny o tom, jak ji drží v rukou, a co se pak stalo s jejím tělem, se mu vracely v nesčetných, krutě nápaditých variacích. Každou noc, kdykoli zavřel oči, krmené výčitkami ze lží, jež napovídal jejím rodičům, aby jeho verzi podpořili, a aby se dokonce smířili i s tím, že není tělo, které by mohli pohřbít. Tělo, na které se ani nezeptal, když ho Korwarian vyhodil, prostě ho to v těch několika šílených hodinách po Viktoriině únosu vůbec nenapadlo. Pravý důkaz nehynoucí lásky až za hrob. Teď tedy byla zpět. Algorský císař nezůstával dlužen nic.

„Řekl jsem jim, že zemřela rychle," zašeptal Georg, napůl pro sebe. Rochemore se zatvářil nechápavě, ale Anabell sklopila oči.

„Její rodině, Veličenstvo?"

Král němě přikývl. Ano, bylo to rychle. Přísně vzato nelhal, jen je nechal v domnění, že šlo o kulku do hlavy nebo do srdce. Teď zjistí všechno. Uvidí všechno. A jestli to vyčenichá nějaká novinářská hyena, než dojde k pohřbu...

Eileenin pohřeb. Mám vůbec právo se tam ukázat?

Georg se ztěžka nadechl. „Dobrá." Ze všech sil se snažil, aby se mu netřásl hlas. „Děkuji za upozornění. To bude všechno."

Anabell s korektním přikývnutím zamířila ke dveřím, ale Robert Rochemore rozpačitě přešlápl.

„Veličenstvo, tato událost vyvolá další vlnu spekulací o tom, co se skutečně stalo na Algoru. Možná by bylo vhodné zvážit vyjádření, které poskytnete..."

„Vyjádření?" Georg prudce vstal. „K čemu, pane Rochemore?

Už o mně za poslední měsíc napsali, že jsem zbabělec. Že jsem opilec, který na plese urazil algorského císaře, nebo že jsem chtěl Korwariana podplatit, aby mi vrátil sestru. Ať si poslouží. Vyjádření bude stejné jako ke všemu ostatnímu: *Bez komentáře!* A pokud nemáte nic dalšího, to je všechno!"

Vypálil ta slova s veškerým vztekem, jaký v sobě dokázal najít, a ředitel tajné služby už neodporoval.

„Ano, Veličenstvo."

Georg se díval, jak odchází, dokud za sebou nezavřel. Pak znovu klesl do křesla. Hlavou mu blesklo, co asi ředitel při svém odchodu viděl? Energického, rozhodného krále? Sotva, tahle maska spadla už dávno. Snad tedy aspoň krále, jenž není unavený tak, že každý den hodiny zírá do zdi. Zpytuje svědomí, hledá řešení, ale nenachází nic než žalostnou estrádu svých chyb. A pokud mu něco pomáhá, tak leda projížďka na koni nebo sklenice koňaku. Obojího poslední dobou čím dál víc.

Georg vstal a zamířil do svých komnat, aby se konečně převlékl a vysprchoval. Když se vrátil, zrak mu padl na terminál. Stále tam svítila zpráva, kterou napsal jako poslední, než ji předal kurýrovi na Algor.

Viktorie!

Pokud jsi už v pořádku zpátky, jak doufám, je mi jasné, že se zlobíš. Máš na to právo. Pokazil jsem všechno, co šlo, a zřejmě v tom stále pokračuju. Ale prosím Tě aspoň o to, abys mi dala vědět, zda jsi v pořádku. Můžeš mi vynadat, nazvat mě hlupákem, nebo čím budeš chtít. Většina z toho bude pravda, ale prosím, nenech mě, ať se o tebe dál bojím. Vždycky mi na Tobě záleželo víc než na mně samotném i všech ostatních. Tohle si nezasloužím.

Georg

Otupěle na ta slova zíral. Nenacházel v nich žádnou chybu, kromě jediné otázky.

Co si tedy zasloužím?

S trpkým úsměvem text vymazal.

Viridianské zpravodajství stále ještě plnily zprávy o strašlivém teroristickém útoku na Menabaranu. Petrovovo stručné hlášení spolu s tvrzením, že to celé byla zástěrka pro operaci na záchranu Viktorie, znělo neskutečně. Představa, že by algorský císař nechal zřítit loď doprostřed velkoměsta kvůli ženě, již ani nemiloval, působila absolutně šíleně. Pak si ale Georg vzpomněl na uťatou hlavu na bílém sněhu a krvavou záplavu, kterou Korwarian prošel, jako by to bylo bláto po přeháňce, a už to náhle vypadalo jinak. Zbývalo ovšem to hlavní. Podařilo se to? Je Viktorie v pořádku?

Michail Petrov věřil, že ano – prostě proto, že kdyby ne, kdyby algorská císařovna zemřela, to, co se stalo v Artipoli, by byl jenom aperitiv před obědem. Pokud na Georgův dopis odpověděla ihned, dorazí zpráva s kurýrem každým dnem, ale co když neodpoví? Nemůže? Nesmí? Co jí ten bastard Dann udělal? Anebo co jí udělal Korwarian za to, že pošramotila jeho skvostnou císařskou reputaci?

Otázky se točily Georgovi hlavou stále dokola.

Nalil si koňak. Podržel sklenici v ruce a díval se na odlesky světla z plošek brouseného skla ve zlatavé tekutině.

Na stole se mu kupily královské povinnosti. Udílení pitomých metálů, otevření nové galerie v centru, nějaká benefice. Co se vrátil z Algoru, skoro nevytáhl paty z paláce. Věděl, že je to chyba. O příčině vypovězení viridianských diplomatů se spekulovalo na všech stranách. Čím uzavřeněji se choval, tím silněji budil dojem, že něco skrývá.

Potřeboval to všechno setřást, najít sílu jít dál. Problém byl, že prostě nevěděl jak.

S povzdechem do sebe obrátil první sklenku.

*

„Dobré ráno, pane!“

A co je na něm podle vás dobrého?

Odpověď, kterou s oblibou používal ve špatné náladě jeden z jeho velitelů kdysi dávno, se vynořila z generálových vzpomínek, ale Norbert Gleason potlačil chuť ji zopakovat. Plukovník Bodine nemohl za to, že se už několik nocí pořádně nevyspal.

„Dobré,“ kývl a současně odpověděl na zasalutování hlídce u poslední brány, kde jeho vznášedlo právě zastavilo.

Slunce už vyšlo, jenže ho zakrývaly budovy letecké základny Nevis sto čtyřicet kilometrů jižně od Utopie. Největší byl samozřejmě hangár s kulovitou střechou, k jehož bočnímu vchodu vedla skrze pečlivě udržovaný trávník štěrková cesta. Gleason po ní vykročil a velitel základny plukovník Bodine se k němu přidal.

„Kdy dorazili?“ otázal se generál a Bodine pokrčil jedním ramenem.

„Před čtyřiceti minutami, pane. O hodinu dřív oproti plánu. Normálně bych je nechal čekat, ale leze mi to už celé na nervy.“

Gleason nad tím přiznáním zvedl obočí, ale neřekl nic.

U dveří se krátce zastavili. Zatímco Bodine zadával svůj kód ke vstupu, generál uvažoval. Na tuhle akci se netěšil, ale chtěl si udělat názor osobně. Doufal, že si o tom bude moct promluvit s králem, jenže Georg Talminis poslední dobou nemluvil skoro s nikým, a i kdyby, těžko mohl udělat víc než Gleasona politovat. Tenhle kontrakt se změnil v další kolo šarvátek mezi palácem a parlamentem. Parlament prosadil svou, králi nezbylo než to překousnout a vojáci se s tím museli poprat. Jako vždycky.

Pípnutí následovalo kovové cvaknutí zámku. Dveře se otevřely a generál následoval plukovníka dovnitř.

Pod zaobleným stropem hangáru visely jako hrozny baterie silných světel, a navzdory jeho velikosti tady bylo jasněji než venku. V bílé záři se ostře rýsovaly kontury trupů patnácti stíhaček Hawk 3 vyrovnaných podél čar nakreslených reflexní barvou na betonové podlaze – a dvou velkých nákladních kontejnerů. U bližšího postávala skupinka vojáků, kteří zřejmě dozírali na přesun, a malý civilista ve zmačkaném obleku. Cosi zrovna vysvětloval už prošedivělému desátníkovi. Zaníceně u toho gestikuloval, zatímco desátník vypadal asi tak zaujatě, jako kdyby mu u ucha bzučel ovád.

„Co ten šašek zase chce?“ ucedil za generálem Bodine. Menabaranský kontraktor, jenž pobýval na Nevisu už tři týdny, aby dohlédl na přípravy, si tady zřejmě získal pramalou popularitu. Tím pádem se dala čekat ještě větší porce obstrukcí i drobných vojenských naschválů, a Gleason si jen pro sebe povzdechl.

Vykročil přes hangár. Kontraktor – Wickle se jmenuje, vzpomněl si generál na dokumenty, které procházel cestou – byl tak zaujatý debatou s mlčícím desátníkem, že si ho všiml, teprve když stál pár kroků od něj. Desátník i vojáci rychle salutovali, zatímco Wickle napřáhl ruku.

„Ach, generál Gleason. Konečně vás poznávám! Dobré ráno, pane. Dnes bude úžasný den!“

Norbert Gleason na vteřinu bolestně zavřel oči.

Bodina kontraktor ignoroval jako vzduch. Když generál stiskl jeho ruku, Wickle mu zapumpoval paží, jako by ji chtěl utrhnout nebo jako by věřil, že je poblíž fotograf hořící touhou tenhle moment zvěčnit pro budoucí generace. Vzápětí dlaň rychle vyškubl a otočil se ke kontejneru.

„No tak už ho otevřete, desátníku! Nevidíte, že generál umírá zvědavostí?“

Desátník střelil po Gleasonovi pohledem. Ani se nepohnul, stejně jako vojáci kolem. Wickle s trpitelským výrazem zvedl oči ke stropu a Gleason kývl.

„Otevřete to, desátníku."

„Rozkaz, pane!"

Čtyři vojáci odstranili pečetě z přední strany kontejneru. Trhnutí za masivní rukojeti, a plášť se s kovovým rachotem odsunul. V temném otvoru se rozsvítilo světlo, vyvalil se z něj chemický pach konzervantu a Gleason došel blíž.

Vnitřek kontejneru tvořila uzounká ulička, podél níž se na obou stranách až ke stropu zvedaly kovové police. Na nich stály seřazené jeden vedle druhého soudkovité stroje, zhruba metr třicet vysoké a v nejširším místě metr široké, každý uzavřený v ochranném průhledném obalu. Uprostřed trčel pár křídel se solárními panely, které teď byly složené do stříšky vzhůru, dole generál rozeznal kulovitou antigravitační jednotku a tmavě zelený uzávěr v ústí krátké hlavně.

Gleasonovi ty věci nejvíc připomínaly dětské hračky, třebaže nic nebylo vzdálenější pravdě.

„Nejsou úžasné, generále?" Wickle hleděl na obsah kontejneru s téměř otcovskou pýchou. „Energetická soběstačnost díky špičkovým solárním článkům. Plná ochrana proti lehké munici a EMP, odolají i energetikům. Senzorový dosah pět kilometrů při plném pokrytí. A ta výzbroj! Zásobník na čtyři sta nábojů, ale to je pouze základ. Zbraňový systém je plně modulární, výměna trvá několik minut, můžete nasadit libovolný typ munice i příslušenství. Autodestrukční funkce. Když všechno selže, prostě doletí do blízkosti cíle, a bum! Takto dokážou ničit i obrněné nepřátelské letouny. Řekněte, generále, kteří vaši vojáci by tohle dokázali?"

Wickle zářil, ale Bodine i ostatní vojáci měli tváře jako led. Gleason usoudil, že pokud tady ten chlap už tři neděle trousí

taková moudra, jeho popularita na základně musí být přímo hvězdná.

„Znám technické parametry, pane Wickle," opáčil. „Studuji je od chvíle, co parlament ten obchod uzavřel. Také vím, že rozvědka už v minulosti opakovaně označila autonomní zbraně tohoto typu za nespolehlivé a jejich masové nasazení nedoporučila."

„Vaši zpravodajci si nevidí na špičku nosu, generále!" odsekl Wickle. „Tohle je budoucnost, pánové! Nespolehlivé? K smíchu! Tyto zbraně už dnes tvoří páteř menabaranské pozemní armády. Teď je máte šanci získat i vy. Jedinečnou šanci, troufám si říct!"

„No ne, tolik štěstí najednou," ucedil za Gleasonem Bodine a generál se vrátil pohledem ke kontejnerům.

„Kolik jich je? Testovací vzorek měla být pouze jedna sada."

„Správně. Čtyřiašedesát kusů, jedna četa. V druhém kontejneru jsou nabíjecí stanice a podpůrné vybavení. Takových čet může být pohromadě v clusteru dalších dvě stě padesát pět. Skupinová umělá inteligence je výsledek desetiletí práce. Umí si určit ideální taktiku ke splnění úkolu vzhledem k profilu akce, výzbroji i terénu. Operátor nemusí dělat vůbec nic – zmáčkne tlačítko, a může jít na oběd. Řekněte, pánové, není to ideální vojenská služba?"

Wickle se se spikleneckým mrknutím rozesmál. Odpovědí mu bylo hrobové ticho.

Gleason málem obrátil oči v sloup. To ten chlap vážně nic nechápe? Nebo to dělá schválně jako součást vyjednávací taktiky, i když obchod už vlastně skončil?

Ale ne. Jediný pohled do Wickleho obličeje Gleasonovi stačil, aby poznal, že o nic tak rafinovaného nejde. Byl to prostě osel, a generál s definitivní jistotou dospěl k závěru, že ani další dny se jeho nespavost nezlepší.

Možná se měl držet dál, ale parlament, a hlavně lidé kolem poslance Antonia byli z toho kontraktu tak nadšení, až to budilo podezření. Georga Talminise asi momentálně nezajímalo nic kromě sestry, Michail Petrov taky zalezl bůhvíkam – a někdo si na to posvítit musel. Konečné slovo nakonec patřilo štábu, a i když by k případnému odmítnutí byly třeba opravdu silné důvody, generál byl už rozhodnutý nepřejít ani jeden. Pokud během testování nějaké najde, samozřejmě.

Naposledy přeletěl pohledem vyrovnané řady nehybných kovových vojáků a mávl rukou.

„Dobrá. Tak je začněte vybalovat, pánové."

*

Martin Beck zkoumal očima kousek lívance na svojí vidličce.

„Bude ti vadit, když zítra udělám snídani já?" navrhl ledabyle.

„Proč? Nechutná ti?"

Znělo to lehce podezíravě, a Beck raději rychle vstrčil lívanec do úst. „Ne, vůbec ne. Jenom je fér, abychom se střídali."

Žvýkal, snažil se nevnímat hořkou chuť spáleniny – lívanec byl z jedné strany připálený, zatímco z druhé se pořád trochu táhl – a Alina, už oblečená, za jeho zády prošla do kuchyně. Právě si připínala k opasku pouzdro s pistolí, což Beck vzal jako další dobrý důvod nechat si názor na lívance pro sebe.

„To je od tebe milé," usmála se, „ale zítra tady nebudu. Vlastně tu nebudu asi další dva nebo tři týdny."

„Proč?" Beck se zarazil. „Michail ti dal práci?"

„S ním jsem nemluvila, co jsme se vrátili. Zavřel se doma a poslal jenom vzkaz, aby ho všichni nechali na pokoji." Do Alinina hlasu prosákla starost. „Ne, tohle je… takový vedlejšák."

„Jo? Jaký?"

„Znáš to. Špehování, sabotáž, jako obvykle."

Alina se usmívala, ale její pohled ten výraz zrazoval. Tak moc, až Martin zapochyboval, nakolik to byl vtip.

„Možná bychom spolu měli trávit více času," navrhl opatrně. „Když už..."

Když už se nehodláme rozvést.

Beck to nedořekl. Ani sám nevěděl proč. Pravda byla, že věci, které si chtěl napřed důkladně promyslet, se hrnuly dopředu tak nějak samy. Pozvání na večeři, napůl první rande, napůl oslava, že akci na Menabaranu přežili. Jenže v restauraci bylo trochu hlučno, takže pozval Alinu k sobě. Vůbec nic neplánoval, a když nad tím uvažoval, neměl ani pocit, že by toho moc vypili. Přesto byly najednou všechny šaty na podlaze a oni nedošli ani do ložnice. Beckova stará pohovka, kterou mu vnutila matka, když se odstěhoval z domova, si připsala další bod.

„Bez obav." Alině se po tváři mihl další úsměv. „Dám na sebe pozor. Moc se těším, až poznám tvoji mámu."

„To jsem rád." Beck rychle vstal a zamířil s prázdným talířem ke dřezu. „Taky se nemůže dočkat."

Ze všech sil se snažil, aby ta lež nebyla poznat. V rozporu s tím, čeho se obával, jeho matka ještě nezjistila, že se oženil. Alina byla přitom na setkání s ní celá žhavá. Měl tedy několik dnů, aby jí vše nějak šetrně oznámil, a těšil se na to jako na vlastní pohřeb. Přinejlepším mohl čekat záplavu výčitek, přinejhorším záchvat pláče. Navíc se opravdu cítil provinile, což všechno ještě zhoršovalo. Ne. Musí za mámou zajít už dnes. Musí...

Na lesklé ploše talíře před jeho obličejem zazářil rudý bod.

„Bacha!"

Beck se vrhl na podlahu. Kulka mu hvízdla kolem obličeje a zaryla se do dřezu, odkud vyrvala sprškou střepů. Martin

žuchl na břicho a rychle se převalil pod stůl. Alina už ležela na opačné straně u dveří kuchyně.

Prásk! Prásk!

Samotné výstřely slyšet nebyly, střelec musel být daleko nebo měl tlumič, zato nárazy kulek do nábytku i zdí zněly jako zvuk bouracího kladiva. Šlo o speciální munici, nejspíš dost účinnou, aby člověku utrhla hlavu. Střelec pálil jednu ránu za druhou, i když už nemohl nikoho vidět. V prachu a omítce snášející se okolo Beck zahlédl červenou nitku laserového zaměřovače nataženou skrz velké okno na jižní straně.

Zvedl se a po čtyřech rychle dolezl ke dveřím obývacího pokoje. Komunikátor ležel na podlaze, kde včera skončily jeho kalhoty.

Alina se tam už krčila v bezpečném mrtvém úhlu.

„Ty nemáš neprůstřelná okna?“ zadívala se na něj. Znělo to úžasně klidně, jenom s nádechem mírné výčitky, jako by nechal zvednuté prkýnko u záchodu.

„Já nejsem Michail!“ odsekl Beck. „Nebydlím ve vězení!“

Palba na okamžik utichla, ale ve chvíli, kdy s Alinou prolezl za dveře, vypukla nanovo. Beck vyskočil a v předklonu, třebaže tady už byli mimo dostřel, doběhl ke stolku. Sebral komunikátor pod ním.

„Nouzové volání!“ štěkl. „Martin Beck, u mě doma se střílí!“

Systém byl napojený na centrálu viridianské tajné služby – na pořádný poplach tohle úplně stačilo.

„Měli bychom zmizet,“ navrhla Alina, zatímco z komunikátoru znělo potvrzení. „Co když ho napadne vystřelit něco většího?“

Beck chtěl namítnout, že kdyby něco většího měl, udělal by to hned zkraje, ale kývl na souhlas. Kdo ví, co to bylo za blázna.

Alina už držela v ruce pistoli, Beck tu svoji vytáhl z pouzdra ležícího vedle komunikátoru. Byl to spíš instinkt z výcviku než

cokoli jiného. Doběhl ke dveřím, třemi doteky na panel zámku odemkl, otevřel…

Kolem tváře mu znovu prolétla kulka.

O šest kroků dál, na schodech vedoucích dolů k domovním dveřím, stál chlap s namířenou pistolí, rozkročený jako na střelnici. Kdyby vypálil na něj, měl by to Beck nejspíš spočítané, ale střílel po Alině za ním. Ta s výkřikem uskočila zpátky a seržant ji následoval. Útočníka v té rychlosti stěží zahlédl, dveře nestihl ani přivřít.

Přitiskl se ke zdi za zárubní a vyděšeně zíral na krev barvící Alině tmavomodrou blůzu nad pravým loktem.

Třesk projektilů z kuchyně za nimi neustával.

„Hej, kurvo!“ zavřeštěl z chodby nakřáplý hlas. „To je za Fishe! Nažer se, ty…“

Chtěl asi pokračovat, ale v tu chvíli Beck se záchvěvem vzteku vysunul zpoza zárubně ruku s pistolí a dvakrát stiskl spoušť. Pálil naslepo, ale chodba byla úzká a muž zřejmě stál pořád na stejném místě, jako by ho ani nenapadlo se krýt.

Bolestný výkřik, třísknutí, jak něco kovového dopadlo na dlaždicovou podlahu, a další zaječení, tentokrát vyděšené.

Výbuch.

Tlaková vlna dveře zvenku zabouchla a vzápětí rozlomila vejpůl. Oba kusy vytržené z pantů prolétly Beckovi před nosem a skončily v kredenci na opačné straně. Seržant upadl na bok, pistole mu zmizela kdovíkam. Lapal po dechu, neslyšel, přesto v mlze před očima viděl Alinin obličej. Pořád vypadala tak neskutečně klidně.

Pak uragán ustal, stejně jako palba odvedle, a zavládlo hrobové ticho.

*

O tři a půl hodiny později Martin Beck vyčerpaně seděl na posledním schodu v přízemí pod svým bytem a zíral do provazců hustého deště padajících venku na silnici. Naražená žebra ho při každém nádechu bolela. V krku ho pálilo.

Policejní technici i ti z úřadu už skončili. V uklízecím kumbálu kancelářské budovy sto metrů jižně našli algorskou odstřelovačskou pušku na skládací automatické lafetě s teleskopem i kamerou a haldu prázdných nábojnic. Dálkový ovladač měl nejspíš chlap v chodbě u sebe, ale jeho ostatky sbírali do pytle dvě hodiny. V Beckově obýváku nezbyl v celku jediný kousek skla nebo porcelánu, kuchyně vypadala jako po zpackané demolici. Dokonce přišla řeč na kontrolu statiky budovy.

Tolik k dnešnímu krásnému ránu. Kdyby to aspoň začalo o trochu dřív a on nemusel dojíst ten lívanec.

Úlomky suti, které dolétly shora až sem, za jeho zády tiše zavrzaly. Alina Petrovová se chytila levou rukou zábradlí a dosedla vedle Becka. Pravou paži měla nad loktem omotanou obvazem. Střela jí způsobila hluboký šrám, ale kosti se nedotkla. Odvoz do nemocnice samozřejmě odmítla.

„Mrzí mě to, Martine," promluvila, ale Beck se na ni nepodíval. Trvalo chvíli, než odpověděl, pomalu a až příliš klidným hlasem.

„Musel nás sledovat už v té restauraci. Nevěděl, jaké je tu zabezpečení, tak nastražil pušku, přesunul se sem a začal pálit, aby nás vyhnal a dostal rovnou tady. Kdyby stačil hodit granát, jsme oba mrtví. Co to bylo za chlapa? Proč tě chtěl zabít? Nebo kdo je Fish? A prosím, žádné lži."

Alina zaváhala, ale pak odpověděla.

„Nejspíš byl ze Sítě. Fish, to bude Fisher, jejich bývalý šéf."

„Toho zavraždili na Křižovatce před rokem a půl. Prý mu uřízli hlavu a vystavili si ji někam na polici. To jsi udělala ty?"

Beckův hlas zněl pořád klidně.

„Ne, Martine!“ Alina se na něj prudce zadívala. „Byla to akce naší a algorské tajné služby. Císař chtěl zasáhnout proti Síti, protože se u hranice rozmohlo přepadání algorských lodí a únosy. Michail mu vyšel vstříc, bylo to ve společném zájmu. Vydávala jsem se za… společnici a dostala se k Fisherovi, takže jsem získala informace o jeho zvycích a pohybu. Z Algoru potom poslali někoho, kdo ho odstranil. To už jsem byla pryč, ale asi si to se mnou nějak spojili. Netuším, jak mě našli.“

Společná akce s algorskou tajnou službou, už tím samozřejmě zcela nelegální. Dřív by se Beck zhrozil, ale teď ho nejvíc zasáhlo něco jiného. Pomalu se k Alině otočil.

„Společnici. Tím myslíš prostitutku?“

Obličej měla bledý jako stěna, ale očima neuhnula.

„Ano.“

„Na bratrův rozkaz?“

„Michail neřekl, jak to mám udělat. Fisher byl paranoik, věčně s ochrankou kolem sebe. Tenhle způsob… jinak to nešlo. Byl to… byl to prostě úkol.“

Hlas se jí na okamžik zadrhl.

Beck otočil hlavu a neřekl nic, jen ještě chvíli zíral ven. Bolest ze žeber jako by se mu rozlévala až do spánků. I zvuk deště zněl náhle až nesnesitelně hlasitě.

Opřel si dlaně o kolena, mlčky vstal a zamířil po schodech nahoru.

„Co chceš dělat, Martine?“

Slyšel, jak jde za ním, ale neotočil se.

„Sbalit si. Tady nemůžu zůstat, dokud to neopraví a nenamontují pořádný alarm.“

„Budeš bydlet u matky? Mohla bych…“

„Ne,“ přerušil ji. „Jdu do hotelu.“

Kráčel chodbou k vyraženým dveřím bytu. Podlaha tu byla

po technicích čistá, ale zdi i strop pokrývaly rudé, vlhké fleky. Když se Beck jen na okamžik podíval pozorněji, postřehl v tmavé omítce zaražené bílé úlomky kostí. Alina šla mlčky za ním. Promluvila až ve chvíli, kdy procházel dveřmi.

„Ona to neví. Tvoje matka. Ještě jsi jí o mně vůbec neřekl."

Na půl vteřiny se zarazil, ale i když to vlastně nebyla otázka, všechny důvody lhát prostě zmizely.

„Ne."

Cestou ke skříni mu pod nohama hlasitě křupalo sklo. Otevřel ji a ze spodní police vytáhl velkou tašku, do které začal cpát oblečení, mechanicky jako stroj.

„Takže je konec, Martine?"

Znělo to tiše. Bez výčitky. Otočil se k ní a zadíval se jí do tváře. Hlavou mu blesklo, kolikátý obličej už to asi je.

„Já nevím, Alino," odpověděl. „Zrovna teď nevím vůbec nic."

*

Byl už skoro večer, když Michail Petrov vyklouzl ze svého bytu na ulici. Po lijáku bylo odpoledne chladnější, takže jeho zapnutý kabát nepůsobil zase tak nepatřičně. Vlastně byl ten kabát ještě nenápadný oproti obličeji nad ním, který vypadal, že jeho majitel má za sebou několik záchvatů tropické zimnice.

Místo vznášedla momentálně bývalý ředitel pokračoval pěšky. Několikrát nazdařbůh změnil směr, jako by zabloudil, až došel do přístavní čtvrti. Úzké uličky tu lemovaly dveře desítek hospůdek stojících u koryta Lysadry. Lokály většinou končily otevřeným balkonem vyčnívajícím nad hladinu, s krásným výhledem na plynoucí řeku i protější břeh. Petrov vkročil do jednoho z nich, protáhl se mezi zamilovanými páry, turisty

i dělníky z farem přicházejícími si po dlouhém dni odpočinout a usadil se ke stolku na samém konci. Po troškách usrkával nealkoholický koktejl a tiše čekal.

Když šero ještě zhoustlo, hostů začalo přibývat. Žádný si k němu nepřisedl, občas však někdo zabloudil k jeho stolu a oslovil ho, někdy hlasitě, jindy tiše, aby to mohl zaslechnout jen on. Michail většinou odpovídal krátce, pouhým kývnutím nebo několika slovy. Jeden muž v obnošených šatech a zablácených botách mu předal složený lístek papíru. Petrov ho otevřel, ve slabém světle lampičky nad stolem přečetl a pak s trpělivou pečlivostí roztrhal na maličké kousky, které smetl na dřevěnou podlahu.

Po dalších dvou hodinách vstal a protáhl se ke dveřím stejně nenápadně, jako přišel. Venku se už zcela setmělo. Personál hospůdek rozsvítil trsy zářících balonků s diskrétními odpuzovači hmyzu a na Lysadru vypluly malé loďky táhnoucí svazky barevných lampionů, takže řeka začala připomínat temně modrou stuhu posetou trsy zářivých perel. Michail Petrov tomu všemu věnoval krátký pohled, než zahnul z přístavní čtvrti k centru.

Znovu několikrát změnil směr, než se zastavil u obyčejně vypadajícího dvoupatrového domu. Na zvonku chybělo jméno, přesto ho stiskl, jednou dlouze, dvakrát krátce. Počkal, až zámek dveří cvakne, a vešel.

Namísto schodů byla za dveřmi kruhová rampa stoupající vzhůru a obtáčející výtahovou šachtu uprostřed. Petrov zaváhal, pak se rozhodl udělat výjimku a otevřel výtahovou kabinu. Tlačítka uvnitř byla nezvykle velká, opatřená kromě zářících čísel i výstupky ve slepeckém písmu.

Nahoře byly v široké chodbě pouze dvoje dveře. Petrov zamířil k těm nalevo. Znovu stiskl zvonek, tentokrát jenom jednou, a čekal.

Trvalo chvíli, než se otevřely. Žena na prahu, oblečená v krémově zbarveném županu, se dívala někam přes Petrovovo levé rameno. Její oči se v šeru leskly víc, než tomu mělo být.

„Ahoj, Cisso," pozdravil Petrov tiše.

„Michaile?" strnula překvapeně.

„Ano. Promiň, jestli jsem tě vzbudil."

„Nevzbudil, teprve jsem chtěla jít spát. Pojď, udělám něco k pití."

Couvla a otevřela dveře dokořán, aby mohl vejít. Její levá ruka na zárubni byl ale jenom černý pařát, protéza se čtyřmi pohyblivými prsty, kromě senzorických polštářků bez jakéhokoli obalu, který by jí dodal aspoň zdání končetiny. Když za ním zavírala, bylo vidět, že pravá ruka je úplně stejná.

Petrov se rozhlédl. Obývací pokoj s kuchyňským koutem vypadal uklizeně, jenže až *příliš* uklizeně. Od nádobí a hrnků seřazených v polici až po židle zasunuté u stolu. Nikde ani jediná drobnost, co by se prostě jen tak povalovala. Byl to pokoj někoho, kdo musel po paměti neustále přesně vědět, kde se co nachází.

„Počkej. Chci se na tebe podívat... jenom co najdu tu zatracenou věc. Neviděla jsem tě jak dlouho? Půl roku?"

„Tak nějak," souhlasil Petrov.

Odsunul jednu židli a posadil se, zatímco Cissa otevírala umělýma rukama zásuvky. Ze třetí vytáhla černé brýle s masivními obroučkami. S nezvyklou opatrností si je nasadila. Chvíli jen stála se sklopenou hlavou, jako by si musela zvykat, než se otočila.

Tmavá skla milosrdně skryla neživé skleněné oči za nimi. Teprve zblízka se dal rozeznat pár maličkých čoček po stranách rámečků i kontaktní plošky na vnitřní straně nožiček přiléhající ke světlým kovovým výstupkům v šedivějících vlasech nad Cissinýma ušima.

„Tedy, zdá se mi to, nebo vypadáš stejně mizerně jako já?“

Na hořký úsměv Petrov jen pokrčil rameny. „Žiješ pořád sama? To za tebou ani nikdo nechodí? Myslím, nikdo z nás.“

„Jistěže chodí. Bob se tu staví každý týden.“ Hořký úsměv se prohloubil. „Nějak mu pořád nedochází, že jsem radši sama.“

„Sama a potmě, jak se zdá.“

„Lepší tma než migréna, co mi div neurve hlavu, jakmile tenhle krám nosím déle než hodinu.“

„Co léky?“

„Beru jich plno. Nebýt toho, urvu si tu hlavu dávno sama. Co ten tvůj dryák? Pořád funguje? Chceš čaj, nebo kafe?“

„Dělá všechno, co má. Mimochodem, byl jsem na Menabaranu.“

Petrov to vyslovil téměř lhostejně, ale Cissa, která se právě natahovala po konvici nad dřezem, strnula. Pomalu se otočila.

„Cože? Proč?“

„Práce. Plus nějaké soukromé záležitosti.“

„Jak… jak jsi to zvládl?“

„S menšími problémy v pohodě. Vlastně jsem si vzpomněl, na všechno.“

Ticho. Celý pokoj jako by se náhle změnil v hrobku. Když Cissa opět promluvila, hlas se jí třásl, třebaže se ze všech sil snažila o opak.

„Takže kdo? Kdo z nás to byl?“

Michail Petrov odpověděl, to krátké slůvko znělo až neskutečně klidně.

„Já.“

Další mrtvé ticho. Cissa stála opřená zády o kuchyňskou linku, jako by se bála, že upadne, nebo chtěla zacouvat ještě dál, až do samotné zdi. Skleněné oči za černými skly upřeně hleděly na jeho tvář.

„Ne," promluvila pomalu. „Tomu nevěřím. Ze všech… ty ne. Jak?"

„Poznali mě. Můj obličej, nejspíš na záznamu z kamery. Při poslední předávce na mě pověsili jednu tu zatracenou vosu, a já je dovedl až do úkrytu."

„Nesmysl!" Cissa prudce zavrtěla hlavou. „Na polní akci jsme předtím byli jenom já a Larry, a my měli nové obličeje. Ostatní jsem si vybrala právě proto, že vás nemohli znát. Vždyť ty jsi skoro nevystrčil nos z úřadu. Musíš se plést, není…"

„Ona mi to řekla!" Petrov poprvé zvýšil hlas. „Ta, co mě vyslýchala, pověděla mi to! Proč by mi lhala, když mě stejně chtěli nadopovat tím svinstvem a věřili, že na všechno zapomenu? Znala moji tvář, nevím odkud, ale to kvůli mně všichni umřeli. Kvůli mně jsi dopadla takhle."

Na okamžik se zdálo, že chce pokračovat, ale odmlčel se. Díval se Cisse do obličeje, postřehl, jak se sotva patrně chvěje. Rychle, prudce vydechla.

„Jestli… jestli máš pravdu, co chceš, abych řekla?"

„Nic. Některé věci jsou mi teď asi víc fuk než dřív, takže i kdybys tu měla třeba pistoli…"

„Nežvaň nesmysly."

Přerušila ho, ale nebyl v tom žádný hněv. Otočila se, znovu vzala konvici a začala ji plnit vodou. Vrčení motorků protéz bylo až protivně hlasité.

„Víš, jaké to bylo klást si pořád dokola tu samou otázku, a *nevědět*?"

„Ano," Petrov zkřivil rty. „Ten pocit znám. Jen si teď nejsem jistý, jestli jsem to tak neměl nechat."

„Kvůli sobě, nebo kvůli mně?"

„Cože?"

„Pokud se chceš máchat v sebelítosti, pak ano, asi jsi to tak nechat měl. Jestli ale chceš vědět, co cítím já, tak je to úleva.

Konečně to vím. A vím… vím, že to nebyla ničí vina. Nikdo se nedal koupit, nikdo nás nepodrazil, nikdo…“

Chtěla pokračovat, ale hlas se jí začal lámat, takže jen hodila konvici s vodou na místo.

Petrov zavrtěl hlavou.

„Nebyla to ničí vina? Cisso, posloucháš mě? Kdybych tam nebyl…“

„Ty, jenom ty!“ uťala ho ostře. „A co třeba já – kdybych si tě na tu akci nevybrala? Kdybych tě poslechla, když jsi do mě týden předtím hučel, abychom to už zabalili, protože to začíná smrdět? Kdybych tě nechala jenom někde hlídat, sakra, co potom *moje* vina? Nebo Larryho, který měl na starosti zabezpečení? Kdyby si něčeho všiml… kdyby! Kdyby, kdyby, kdyby! Tohle… už nic není. Ne, jako když… když…“

„Když jsi věřila, že někdo z nás je zrádce,“ dokončil Michail Petrov tiše.

Neodpověděla, nebo nedokázala odpovědět, jenom kývla.

Konvice začala pískat, ale chvíli trvalo, než se soustředila natolik, aby ji vzala a nalila vodu do dvou šálků. Opatrně, raději oběma rukama je donesla ke stolu a postavila jeden před Michaila. S druhým si sedla proti němu.

Zvedla kovovou ruku, jako by si chtěla sundat brýle, ale zarazila se.

„Co teď uděláš? Předpokládám, že když sis vzpomněl na tohle, máš i jména a obličeje.“

„Žádné obličeje. Jedno jméno a hlas. Víc nic.“

„To ti stačí.“

Nad jistotou v jejím hlase Petrov zvedl obočí.

„Důvěra, Cisso? Trochu nepodložená.“

„Nepodložená?“ Zasmála se, ale nebyl v tom ani nádech humoru. Kovové prsty zavrzaly, když zvedla šálek k ústům a napila se, bez ohledu na to, jak horký ještě obsah musel být.

„Pokud ses tam dokázal po tom všem vrátit, tak už jenom to mi stačí, abych věděla, že je zatraceně podložená. Chci od tebe pouze jedno, Michaile."

„Ano?"

„Já jsem vyřízená. Ale až dojde na věc, tak mi dej vědět, pokud bude čas. Chtěla bych to aspoň vidět, i když jenom touhle prokletou věcí. Dobře?"

Michail Petrov zvedl obočí. Nevypadal však, že ho ta žádost překvapila. I tak ji ale musel zvažovat příliš dlouho, než kývl.

„Platí."

Zadíval se na šálek před sebou, pak ho sevřel v prstech. Pálilo to, ale stejně ho zvedl a před Cissinýma mrtvýma očima naznačil přípitek.

„Tak na otevřené účty!"

Když později vyšel Michail Petrov před dům, venku už byla hluboká noc. Zaklonil hlavu k obloze a chvíli se jenom díval. Pak zamířil k domovu.

Šel rychle, protože čas běžel, a on se nedokázal zbavit pocitu, že ho má příliš málo.

*

Tad Limley se chtěl nadechnout, ale místo toho jenom s kadencí kulometu čtyřikrát kýchl. S kletbou znovu lovil z kapsy kapesník, který jen před okamžikem odložil. Něco ve viridianském vzduchu mu dělalo tohle, a ani kapky, které si koupil, nepomáhaly. Navíc začínal cítit bodavou bolest v krku, až moc silnou na obyčejné nachlazení. Začínal mít obavy, jestli na Viridianu nechytil něco vážnějšího.

Donutil se pustit to z hlavy. Vysmrkal se a zadíval na velký dům před sebou, pomalu se ztrácející v podvečerním šeru. Nevypadal ničím zvláštně, snad kromě zahrady, která se zdála

zarostlejší, a hustého plotu okolo opatřeného nahoře dvěma řadami zjevně ostrých hrotů. Mírně rezavá brána byla zamčená. Limley stiskl tlačítko zvonku a čekal, dokud se neozval hlas, k jeho překvapení ženský.

„Ano? Co si přejete?“

„Jmenuji se Tad Limley a rád bych mluvil s profesorem Culpeperem.“

„Jste novinář?“

Blesková otázka Limleyho zarazila, ale pokrčil rameny.

„Ne, nejsem. Přišel jsem z univerzity.“

„Poslal vás proděkan Comey?“

Otázka přišla znovu obratem a Tad odpověděl podle pravdy: „Ne přímo, ale mluvil jsem s ním.“

Tentokrát následovala chvilka odmlky.

„Měl byste přijít zítra, pane Limleyi. Nebo raději pozítří.“

„Proč? Copak profesor není doma?“

„Je doma,“ připustil hlas neochotně.

„Tak v čem je problém? Paní, přiletěl jsem z daleka a opravdu s ním potřebuji mluvit.“

Limleyho se už začínala zmocňovat podrážděnost, ale naštěstí bylo odpovědí cosi jako povzdech.

„No dobře. Počkejte za branou, přijdu vás doprovodit.“

Reproduktor se odmlčel, ale zámek brány hlasitě zabzučel. Limley prošel na druhou stranu a zavřel za sebou. K domu to bylo ještě třicet metrů, ale po cestičce z plochých kamenů lemované na obou stranách vysokou, dávno nekosenou trávou se už rychle blížila malá žena v blůze, opásaná bílou zástěrou.

„Dobrý den,“ pozdravil Limley. Odpovědí mu byl až policajtsky zkoumavý pohled.

„Já jsem Edna. Hospodyně profesora Culpepera.“

„Profesor je…“

„Tudy,“ přerušila ho, než stačil domluvit. „A buďte zticha.“

Zahnula z kamenné cesty přímo do vysoké trávy a Limley ji s mírným zaváháním následoval. Půda byla po dešti měkká a stačilo pár kroků, aby ho začalo mokře studit v botách. O dvacet metrů dál začínaly křoviny a nalevo od nich husté jehličnaté stromy. Zahlédl i další věci: hromady kamenů nebo dřeva a cosi jako malý komín trčící přímo ze země.

„Profesor Culpeper má…“

„Ticho, člověče!“

Edna to zasyčela takovým tónem, až sebou Limley trhl a ruka mu sjela k levé straně lehkého kabátu, pod kterým měl zbraň.

„Co se děje?“ zašeptal a Edna ukázala prstem ke stromům už jen pár kroků před nimi.

„Tam. Copak je nevidíte?“

Ne, Limley zprvu vážně nic neviděl. Všiml si toho až po chvíli: podivné šedé koule visící ze spodních větví, v různých velikostech od jablka až po jeho hlavu. Překvapeně se zastavil.

„Co je to?“ zeptal se pořád šeptem a Edna mu věnovala překvapený pohled.

„Viridianští modří sršni. Vy je neznáte?“

„Nejsem z Viridianu.“

„Dvě žihadla stačí, aby vás vezli do nemocnice.“

Limley polkl naprázdno. „Profesor je studuje? Je přece botanik.“

„Ano,“ Edna k jeho úlevě zamířila kolem stromů se sršni dál k okraji zahrady. „Má je ale kvůli novinářům. Když sem ještě někdy přijdou, vezme brokovnici a z okna tam střelí.“

Tad málem zakopl, i když byla země okolo naprosto rovná.

„Proto jste chtěla vědět, jestli jsem novinář?“

„Také, pane Limleyi.“

Zdálo se, že chce něco dodat, jenže současně s tím se za keřem objevil konec zahrady ohraničený kamennou zídkou. V jejím stínu tu stály tři vysoké haldy nasypané hlíny, celé pokryté bílými

květy. Vedle první klečel na všech čtyřech muž s čímsi jako přilba se zvětšovacím sklem na hlavě. Vypadal malý, robustní, s dlouhým, prokvetlým plnovousem, jehož konec vláčel po zemi.

„Profesore," promluvila Edna, Limleymu se zdálo, že trochu nesměle. „Máte návštěvu."

„Ať jde pryč!" zavrčel muž, aniž se otočil. „Mám práci."

Edna se nadechla, ale tentokrát ji Limley předešel.

„Dobrý večer, profesore. Jmenuji se Tad Limley. Přišel jsem z univerzity, proděkan Comey mě…"

„*Comey?!*"

Muž s obdivuhodnou hbitostí vyskočil na nohy. V plnovousu mu zůstalo pár větviček a listí. Strhl si z hlavy přilbu a mrskl jí o zem.

„Ten hovnivál? Poslal dalšího svatouška, co mi má promluvit do duše? Ven! Zmizte! Kliďte se odsud, vy neřáde!"

Vy neřáde. Limleyho už podezřelí v minulosti nazvali všelijak, ale takhle ještě nikdy. Postřehl, jak Edna rezignovaně obrátila oči v sloup.

„Prosím, vyslechněte mě, profesore," pokusil se o smířlivý tón. „Asi si nerozumíme. Proděkan nechce, abych vám něco rozmlouval. Chce, abych vás doprovodil."

„Jako co? Snad můj asistent? Směšné! Nevypadáte ani jako vědec. A ten přízvuk, odkud sakra jste?"

„Z Menabaranu. A nejsem vědec. Byl jsem policista."

„Cha! Hovnivál mi sehnal ochranku? Aby se náhodou má vzácná rodinka nenaštvala? Řekněte mu, ať si namaže ten svůj pokrytecký obličej medem a vstrčí ho do mraveniště! Žádnou chůvu nepotřebuji! Edno, vyprovoď pána ven!"

Edna se poněkud nerozhodně pohnula a Limley se rychle nadechl.

„Proděkan Comey řekl, že pokud zkusíte odcestovat sám, nechá vaše povolení zrušit."

Tohle už byla přísně vzato lež. Při jejich krátkém rozhovoru proděkan tu možnost sice zmínil, ale vzápětí se vyjádřil, že drahý kolega Culpeper si může klidně třeba ustlat nahý v hnízdě newellských škorpionů.

„Cože?!“ Profesor nadskočil, jako by dostal žihadlo od modrého sršně. „Ten říční sliz si dovoluje mě vydírat? Mě, Herberta T. Culpepera?! Ať to zkusí! Edno, přines mi brokovnici!“

„Herberte, nechovejte se jako hulvát!“ Tentokrát Edna nasadila nečekaně bojovný tón. „Ta cesta bude nebezpečná. K čertu s Comeym, ale aspoň si toho mladíka můžete vyslechnout!“

„Profesore, prosím!“ přidal se Limley. „Můžeme si pomoci navzájem. Já se potřebuji dostat na Newell v osobní záležitosti. To je všechno. Nebudu se vám plést pod nohy, ani dělat nic, co se vám nebude líbit. Chci jen, abyste mě vzal s sebou!“

„Proč?“ odsekl Culpeper. „Chcete si hrát na vojáčky? Jako všichni ti pitomci?“

„Kdybych chtěl tohle, nechal bych se doma naverbovat. Je to… je to rodinná věc, profesore.“

Limley neměl chuť rozebírat důvody své cesty na Newell. Ostatně, co mohl vlastně říct? Že se rozhodl na vlastní pěst vypátrat pachatele největšího teroristického útoku v dějinách Menabaranu, který mu zabil rodiče – nebo se jen snaží najít v životě něco, co by mělo smysl? Plány, které si dělal v Artipoli, se zhroutily skoro všechny. Trasy k Newellu uzavřeli, než si dal věci do pořádku, a on uvázl uprostřed čím dál silnější protinewellské hysterie. Napadlo ho proklouznout pašeráckými cestami přes Křižovatku, ale včas si to rozmyslel. Stačil jediný chlap, který by v něm poznal bývalého policajta, a měl by štěstí, kdyby ho jenom na místě zastřelili. Nakonec se rozhodl pro Viridian. Jeho vláda vyšla vstříc požadavku Avriana Danna na

blokádu Newellu, ale se zvláštním povolením se proletět dalo. Zbývala maličkost – sehnat ho.

„Herberte, kdybych byla mladší, letím s vámi sama," přidala se Edna. „Někdo se ale musí postarat o dům. Mám o vás strach, takže co kdybyste mi aspoň jednou prokázal laskavost a zachoval se trochu rozumně?"

Zdálo se, že tón jejího hlasu zapůsobil na Herberta Culpepera víc než Limleyho prosby. Poněkud rozpačitě si začal z plnovousu vybírat smetí.

„Takže takhle, ano? Nic víc v tom není? Žádné dohody s tím univerzitním červem?"

„Žádné, profesore," potvrdil Limley. „Hledal jsem na síti, kdo na Viridianu má povolení k letu přes blokádu. Vyšlo mi, že nejvíce jich bylo vystaveno univerzitě, tak jsem tam zašel a sháněl místo. Dostal jsem se k proděkanu Comeymu, a ten mě poslal za vámi."

„To jste na toho lidoopa musel udělat dojem!"

Profesor si prohrábl plnovous a Limley spolkl, že dojem na Comeyho udělal hlavně příslib sponzorského daru univerzitě. Ne že by měl tolik na rozhazování, ale co se dalo dělat.

„Dobrá," zavrčel profesor. „Promyslím si to. Máte číslo nebo něco podobného?"

„Jistě, tady." Limley mu podal papírovou vizitku, kterou si raději obstaral po Comeyho poznámce, že profesor je staromódní natvrdlý osel. Zdálo se, že Culpeper zabručel tentokrát spokojeně, když si ji vzal.

„Budiž. Odjíždím za pět dnů. S vámi nebo bez vás, to se ještě uvidí. Dám vám vědět, a teď mě nechte pracovat!"

Pak se prostě otočil, sebral přilbu a po čtyřech znovu vyrazil k haldě u zídky.

Tad pohlédl na Ednu, ale ta jen ukázala zpátky k bráně. Limley usoudil, že to nakonec opravdu bude nejrozumnější.

Kolem sršňů proklouzli tentokrát už mlčky. Zastavili se až u brány, kde si Edna Limleyho znovu změřila. Ten usoudil, že jako policajt by byla výborná.

„Nelhal jste, že ne?“ zeptala se. „Myslím v tom, proč jedete na Newell, kvůli rodinné záležitosti.“

Limley postřehl v jejím hlase změnu a pochopil, co má asi na mysli.

„Myslíte si, že tam jedu podnikat nějakou vlastní vendetu? Nejlíp ještě před menabaranskou invazí? Ne. Nic takového, věřte mi. Nejsem si ani jistý, že někdo z Newellu může…“

Nedopověděl. V krku ho bodlo, až si tam bezděčně sáhl. S bolestnou grimasou se rozkašlal a Edna zavrtěla hlavou.

„Vypadáte hrozně, pane Limleyi. Měl byste zajít k doktorovi.“

„Asi to zítra udělám,“ vypravil ze sebe Tad a Edna se zadívala na temnou oblohu.

„No dobře,“ konstatovala. „Je to starý blázen, ale záleží mi na něm. Tu cestu plánoval dlouho, i když vlastně nevím proč. Nenechá to být jenom kvůli tomu, co se tam zrovna děje, a budu klidnější, když aspoň nebude sám. Slíbíte mi, že na něj dáte pozor?“

Tad Limley neměl v úmyslu dávat na někoho pozor. Hodlal se vypařit, sotva přistanou, jenže bylo jasné, že pokud chce někam letět, nemůže teď říct nic jiného.

„Ano,“ potvrdil. „Slibuji.“

„Dobře, pane Limleyi,“ poprvé se na něj usmála. „Přesvědčím ho, aby vás vzal s sebou. Teď musím jít. Když neudělám večeři a pak ho k ní neodtáhnu, přinese si baterku a bude u těch kytek klečet ještě o půlnoci, jako by mu mohly utéct. Dobrou noc, pane Limleyi.“

Tad pozdrav oplatil a zamířil pryč. Navzdory výsledku necítil žádnou spokojenost. Chce hledat pachatele teroristického

útoku, a přitom bude dělat doprovod bláznivému chlapíkovi, jehož smyslem života bylo zřejmě zkoumání kytiček a střelba do jedovatých sršňů. Bolest v krku navíc rychle sílila – blesklo mu hlavou, že nakonec bude toho doktora shánět ještě teď večer.

Prostě čím dál lepší.

Tad Limley se tomu chtěl nevesele zasmát, ale nakonec jenom znovu hlasitě kýchl.

Menabaran

Vysokým oknem nemocničního pokoje pronikalo tlumené sluneční světlo. Avrian Dann vešel dovnitř a tiše za sebou zavřel.

„Ahoj, zlato," pozdravil. „Jak se cítíš?"

Violet Dannová neodpověděla. Ležela v posteli s rukama podél těla a ani se nepohnula. Kdyby neměla otevřené oči, zdálo by se, že spí nebo je v bezvědomí, i když doktor Avriana ujistil o opaku.

Dann zaváhal. Náhle nevěděl, co vlastně chce říct. Nebo co by říct měl. Nadechl se, aby otázku zopakoval, ale v tu chvíli Violet promluvila.

„Pořád ji necítím. Vůbec."

Hlas měla plochý, úplně bezvýrazný. Nebyl v něm strach, bolest, dokonce ani vztek, a menabaranský premiér sevřel rty. I o tomhle už samozřejmě věděl.

Zadíval se na její pravou paži, na obvaz i přístroj, který měla připevněný k rameni, aby napomohl regeneraci. Ostatní rány, které Violet při pádu lodi utrpěla, byly banality. Jenže skleněný střep v jejím rameni přeťal nervy ovládající prsty, a takové zranění už znamenalo problém i pro menabaranskou medicínu. Ošetřující lékař Danna upozornil, že ani při nejlepší péči už možná Violetina ruka nebude znovu plně funkční.

„To nic, lásko.“ Avrian se sehnul a jemně uchopil její zdravou dlaň. „To se spraví, uvidíš.“

Máš ještě štěstí, spousta jiných dopadla mnohem hůř.

Tu druhou větu měl na jazyku, ale neřekl ji.

Violet stisk neopětovala. Neudělala vůbec nic, jen k němu poprvé zvedla pohled.

„Tak co? Jsi spokojený? Konečně mě vidíš na dně. Máš aspoň trochu radost?“

Ani teď v tom nebyl hněv. Žádný pocit. Jen prázdnota.

Avrian Dann pustil její ruku. Narovnal se a chvíli se na ni s nehybným výrazem díval. Znovu si připomněl Violetinu až komickou posedlost vlastním dokonalým vzhledem, scény, které dělala kvůli tomu pitomému škrábanci z nehody během návštěvy Viridianu. Ale na ničem z toho teď nezáleželo.

„Pověz mi něco, Violet,“ promluvil pomalu. „Upřímně. My dva, bylo to vůbec někdy skutečné? Nebo to od samého začátku byla hra?“

Zdálo se, že Violet nic neřekne, ale po chvíli tiše odpověděla.

„Já nevím. Už si nevzpomínám.“

Avrian Dann věděl, že je to pravda. Cítil to až v morku kostí. Trvalo snad minutu, než se znovu ozval, v hlase ledový klid.

„Až se uzdravíš, podám žádost o rozvod. Pokud budeš chtít peníze, dám ti je, a jestli máš ještě nějaké kompromitující informace, klidně je můžeš vytáhnout. Je mi už jedno, jak mi to ublíží politicky. Takhle dál žít nemůžu.“

Skoro se otřásl, když z něj ta slova vyšla, ale bylo po všem. Nezáleželo mu vlastně na tom, jak Violet odpoví. Jediné, co teď chtěl, bylo zmizet odsud, co nejrychleji a nejdál. Otočil se…

„Avriane?“

„Ano?“

Když se s rukou na klice zarazil, něco hluboko v něm pořád doufalo.

„Ve zprávách říkali… říkali, že ta loď byla newellská," hlas se jí poprvé zadrhl. „Je to pravda, že ano?"

Nechápal, proč se právě teď ptá na tohle. Odpověděl, aniž se po ní ohlédl.

„Jistěže ano. Jaká jiná by měla být?"

Potom už na nic nečekal, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Nemocniční hala byla samozřejmě plná reportérů, ale Dann je ignoroval. Ostraha mu dovolila rychle projít až ke vznášedlu čekajícímu venku. Nastoupil a všechny zvuky zvenku milosrdně ukončilo cvaknutí zvukotěsných dveří.

„Do parlamentu, pane premiére?" promluvil v interkomu hlas řidiče, a Dann přikývl.

„Ano, ale ne přímo. Vezměte to dvakrát kolem toho obvodu."

„Ano, pane."

Nemusel upřesňovat, o jaký obvod jde. *Ten obvod.* Ta fráze už se v Artipoli stala svým vlastním hrozným způsobem dokonale srozumitelnou.

Vznášedlo se rozjelo a Avrian Dann na několik vteřin zavřel oči. Potom zaostřil na ženu v jednoduchém šedém kostýmu sedící v prostorné kabině naproti němu. V její chladné tváři na okamžik našel úlevu, ale už věděl, že nepotrvá dlouho.

„Vypadáš unaveně, Avriane. Možná by sis měl před projevem odpočinout."

„Jsem v pořádku, Luciano. Kromě toho, čím ztrhaněji budu vypadat, tím líp. Ubohý premiér strádající pod tíhou národní tragédie, a tak dále."

Nesnažil se zabránit jízlivému tónu, i kdyby jen proto, aby zakryl fakt, že se opravdu cítí pod psa, a Luciana přikývla.

„Rozumím, Avriane. Tady." Z desek na kolenou vytáhla list papíru. „Připravila jsem tvůj projev."

Aniž se na papír podíval, Avrian Dann ho přetrhl vejpůl a oba kusy jí hodil zpátky do klína.